

แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

กันยายน 2556

แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

กันยายน 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

กันยายน 2556

กรรณิการ์ ก้อนดง. (2556). *แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบเรียน เรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ และเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนเรื่องคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาวต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ มีประสิทธิภาพ 90.38/86.50 สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติได้

A TEXTBOOK OF THAI WORDS WITH SIMILAR MEANINGS FOR INTERMEDIATE FOREIGN LEARNERS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

September 2013

Kannikar Korndong. (2013). *A Textbook of Thai Words with Similar Meanings for Intermediate Foreign Learners*. Master's Project M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor: Pattaya Jitmetta.

The purpose of the research was to : construct the “Textbook of Thai words with similar meanings for foreign learners.” And find the efficiency of the textbook for foreign learners according to the efficiency criteria of 80/80.The subjects : The sample group for this research consisted of 10 students who were learning Thai as a foreign language and studying in 4 – 6 grade of the first semester, academic year 2013 at Ladprao Bilingual School, Bangkok. The research instrument were

1. “ Textbook of Thai words with similar meanings for foreign learners”, analyzed by finding the efficiency of each lesson in accordance with the Criterion 80/80
2. Thai words with similar meanings achievement test.

The result of this research revealed that the “Textbook of Thai words with similar meanings for foreign learners.” was efficient to approximately 90.38/86.50 and proved effective for use as a textbook.

สารนิพนธ์

เรื่อง

แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

ของ

กรรณิการ์ ก้อนดง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)

วันที่.....สิงหาคม พ.ศ. 2556

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....

..... ประธาน

(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา)

(อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วิชชุกร ทองหล่อ)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตะ)

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ ให้คำปรึกษาแนะนำการดำเนินการในครั้งนี้อย่างตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทุกขั้นตอน

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.วิชชุกร ทองหล่อ ที่ให้ความกรุณาได้รับเป็นทั้งกรรมการสอบเค้าโครง และรับเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์

ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตา ที่ให้ความกรุณาได้รับเป็นทั้งกรรมการสอบเค้าโครง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมืองานวิจัยรวมถึงรับเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาแนะนำเพิ่มเติม ทำให้สารนิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ ที่ช่วยดูแล ให้คำแนะนำเพิ่มเติม ในส่วนของเครื่องมือด้านรูปประโยคภาษาอังกฤษ และประโยคภาษาไทย ให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน ทำให้แบบแปลนมีความสมบูรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยขอกราบขอขอบคุณในความเมตตาของอาจารย์เป็นอย่างสูง

ขอกราบสำนึกในพระคุณของอาจารย์พัชนี ไชติเกษียร และ อาจารย์อัญชรินทร์ กมลวัตราคิคุณ ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือด้านหลักภาษาไทย และคอยให้กำลังใจลูกศิษย์อยู่เสมอ

ขอขอบคุณ อาจารย์ธนวิดี ธีรภัทรสกุล ผู้ให้อนุเคราะห์สถานที่ในการเก็บข้อมูลวิจัย รวมทั้งให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษา และให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบสำนึกพระคุณคุณครู คณาจารย์ ทั้งอดีตจนถึงปัจจุบันที่ให้ความรู้แก่ศิษย์โดยไม่ย่อท้อ และไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยตลอดมา

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอกราบขอขอบคุณบุคคลผู้อันเป็นที่รักยิ่ง คุณพ่อ และคุณแม่ ของลูก ที่คอยให้กำลังใจลูกอยู่เสมอ ในยามที่ท้อ และหมดกำลังใจ ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจขึ้นมา สามารถสร้างผลงานวิจัยที่สมบูรณ์เล่มนี้ขึ้นมา

กวรรณิการ์ ก้อนดง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน	5
ความหมายของแบบเรียน	5
ความสำคัญของแบบเรียน	7
ประเภทของแบบเรียน	7
การสร้างแบบเรียน	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และการสอนคำศัพท์	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และการสอนคำศัพท์	11
ความหมายของคำศัพท์	11
ความสำคัญของคำ	12
ประเภทของคำศัพท์	13
การคัดเลือกคำศัพท์	14
การสอนคำศัพท์	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และการสอนคำศัพท์	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	18
คำและความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	18
ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ข้อคํานึงในการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	21
หลักการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน	24
3 วิธีดำเนินการวิจัย	26
กำหนดวัตถุประสงค์ของแบบเรียน	26
กำหนดเนื้อหาของแบบเรียนและสร้างแบบเรียน	26
สร้างแบบเรียน	27
ประเมินประสิทธิภาพของแบบเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ	28
ผลการประเมินแบบเรียน	28
นำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง	29
เก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผล	30
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	32
การวิเคราะห์ข้อมูล	32
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	36
สรุปผลการศึกษาวิจัย	36
อภิปรายผล	37
ข้อเสนอแนะ	38
บรรณานุกรม	39

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	44
ภาคผนวก ก	45
ภาคผนวก ข	51
ภาคผนวก ค	63
ภาคผนวก ง	72
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	140

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียน ชาวต่างชาติระดับกลาง ด้านรูปเล่ม	28
2 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียน ชาวต่างชาติระดับกลาง ด้านเนื้อหา	29
3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
4 แสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบทของแบบเรียน เรื่อง การใช้คำ ที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง	33
5 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนด้วยแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลาง ทั้ง 4 บท	34
6 แสดงค่าประสิทธิภาพของ แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันใน ภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80	35
7 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียน ชาวต่างชาติ ระดับกลาง ด้านรูปเล่ม	46
8 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียน ชาวต่างชาติ ระดับกลาง ด้านเนื้อหา	46
9 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล	47
10 แสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบทของแบบเรียน เรื่องการใช้คำ ที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง	48
11 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนด้วยแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลาง ทั้ง 4 บท	49
12 แสดงค่าประสิทธิภาพของ แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันใน ภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80	50

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษสร้างสม โดยมีการถ่ายทอดสู่ชนรุ่นหลังอย่างต่อเนื่อง สังคมโลกปัจจุบันใช้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารเพื่อเผยแพร่ข้อมูล ทำให้การติดต่อสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งมีการใช้ภาษาต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ดังนั้นเมื่อมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ย่อมเกิดความจำเป็นและเป็นแรงผลักดันให้เกิดความต้องการในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่นอกเหนือจากภาษาแม่ของตนมากยิ่งขึ้น ดังเช่น การเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ปัจจุบันถือว่าได้รับความนิยมในหลายประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากสังคมโลกในปัจจุบันเป็นสังคมโลกาภิวัตน์ ประเทศต่างๆ ทั่วโลก มีความตื่นตัวเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น เพื่อการติดต่อธุรกิจ การศึกษา และการเมือง ทั้งนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวไม่เพียงพอต่อการเชื่อมโยงดังกล่าวกว่า จึงทำให้ชาวต่างประเทศส่วนหนึ่งให้ความสำคัญกับภาษาต่างประเทศอื่นๆ อย่างกว้างขวาง

ภาษาไทยปัจจุบันถือได้ว่า เป็นภาษาหนึ่งที่ชาวต่างประเทศให้ความสนใจศึกษา และเพิ่มพูนประสบการณ์ในด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย เห็นได้จากการที่มีการเปิดสอนวิชาภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศหลายสถาบัน และการเปิดสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศหลักสูตรต่างๆ ในประเทศไทย การสำรวจงานวิจัยของกระทรวงต่างประเทศ (ศรีวิไล พลมณี. 2548: 15) พบว่า มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทั่วโลกเปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยและไทยศึกษา ทั้งในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะมีการขยายตัวไปเรื่อยๆ แม้แต่ประเทศไทยเอง ชาวต่างประเทศที่มาอาศัยต่างให้ความสำคัญกับภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีสถานศึกษานานาชาติมากมายที่เปิดหลักสูตรภาษาไทยเพื่อชาวต่างประเทศ ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา

การเรียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง จึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่สำคัญทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน จากทักษะทั้ง 4 ด้าน นี้ ทักษะด้านการเขียนนับว่า เป็นวิธีการที่ซับซ้อนกว่าวิธีอื่น เพราะเป็นเครื่องมือสื่อความหมายที่คงทนถาวร เป็นหลักฐานที่ดีกว่าทักษะอื่น จากการที่ผู้วิจัยได้สอนผู้เรียนชาวต่างชาติ ผู้วิจัยพบว่า ปัญหาในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติ คือ การจำคำศัพท์ที่สับสน และความเข้าใจในเรื่องความหมายของคำศัพท์ โดยเฉพาะการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนยังไม่สามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนยังไม่ทราบความหมายของคำศัพท์เหล่านั้น และมีคลังคำศัพท์ที่จะนำมาใช้ไม่มากพอ เนื่องจากคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

ในภาษาไทยมีมาก แต่ผู้วิจัยไม่สามารถอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจได้ทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องจากแบบเรียน เอกสาร และตำราของภาษาไทยส่วนมากเป็นเรื่องคำไวพจน์ ซึ่งมีความซับซ้อน และเข้าใจยากเกินกว่าที่ผู้เรียนชาวต่างชาติจะเข้าใจ ส่วนคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยที่ชาวต่างชาติ จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันมีจำนวนมาก และพบว่า เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ กลับมีตำราเกี่ยวกับเรื่องนี้ค่อนข้างน้อย วงคำศัพท์จำกัดไม่มากพอที่จะอธิบายได้ทั้งหมด ทำให้ผู้เรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยส่วนใหญ่สับสนกับการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยให้ผู้เรียนชาวต่างชาติในโรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 2 ท่าน คือ พจณี อาสนามิ (2555: สัมภาษณ์) กล่าวว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทย มีความแตกต่างจากผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาไทย เนื่องจากชาวไทยมีพื้นฐานภาษาไทยอยู่แล้ว แต่ชาวต่างชาติต้องเริ่มเรียนรู้ใหม่ทั้งหมด ดังนั้นการสอนให้ชาวต่างชาติให้เข้าใจภาษาไทย จึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยเวลา และเครื่องมือในการสอน ประกอบด้วย ส่วน รัตติยา เล็งสุข (2555: สัมภาษณ์) กล่าวว่า ปัจจุบันแบบเรียนที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ยังมีอยู่ค่อนข้างจำกัด หรือมีแต่ก็ไม่เหมาะกับวัยของผู้เรียน ดังนั้นหากมีการสร้างแบบเรียนเรื่องคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ จะเป็นผลดีต่อผู้เรียนชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก

จากเหตุผลและปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงตั้งใจที่จะสร้างแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการสอน โดยแบบเรียนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้ดีขึ้นจากประสบการณ์ที่มีความหมายในรูปแบบต่างๆ ทำให้เรียนรู้ได้อย่างถูกต้อง เรียนรู้ได้ง่ายและเข้าใจได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพราะมีแบบเรียนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนชาวต่างชาติโดยตรง ผู้วิจัยจึงถือว่าแบบเรียนนี้เป็นตัวกลางหรือช่องทางในการถ่ายทอดองค์ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ จากแหล่งความรู้ไปสู่ผู้เรียน และทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนเรื่องคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนเรื่องคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80

ความสำคัญของการวิจัย

ได้แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $E_1 / E_2 = 80/80$ อันเกิดประโยชน์ต่อการเรียน

การสอน และเป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียน โรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว ถนนลาดพร้าว เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ซึ่งมีทักษะภาษาไทยระดับดีและปานกลาง และเรียนวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 10 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจงจากครูผู้สอน

2. เนื้อหาในแบบเรียน

เนื้อหาของแบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง เป็นคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสำรวจ รวบรวม และนำมาคัดเลือก โดยพิจารณาว่า เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ จากนั้นนำมาจัดกลุ่มคำสร้างเป็นแบบเรียน จำนวนทั้งสิ้น 4 บท ดังนี้

บทที่ 1 มารู้อักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ

บทที่ 2 คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม

บทที่ 3 คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา

บทที่ 4 คำใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็นระยะเวลา ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเวลาศึกษาข้อมูล

ระยะที่ 2 กำหนดเนื้อหาของแบบเรียนและสร้างแบบเรียน

ระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิภาพของแบบเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

ระยะที่ 4 ระยะเวลาการนำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ตั้งแต่วันที่

6 มิถุนายน ถึง 21 มิถุนายน พ.ศ. 2556 ใช้เวลา 3 สัปดาห์ๆ ละ 2 วันๆ ละ 1 ครั้ง รวมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อีก 1 ครั้ง รวมระยะเวลาทดลองทั้งหมด 6 วัน 6 ครั้ง

ระยะที่ 5 การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และการสรุปผล (ตามรายละเอียดในบทที่ 4 และ บทที่ 5)

4. การอธิบายให้ความหมายของคำที่ปรากฏในแบบเรียน จะใช้คำอธิบายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 และปรับตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เหมาะสมแก่ผู้เรียนชาวต่างชาติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หมายถึง คำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันแต่มีรูปแบบเขียนแตกต่างกัน และการนำไปใช้ก็แตกต่างกันด้วย
2. แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยระดับกลาง หมายถึง แบบเรียนการเขียนคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับชนิดของคำไทย และคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน จำนวน 4 บท ตามที่กำหนดไว้ในขอบเขตการวิจัย
3. ผู้เรียนชาวต่างชาติ หมายถึง นักเรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยมีเลขที่ต่อไปนี้

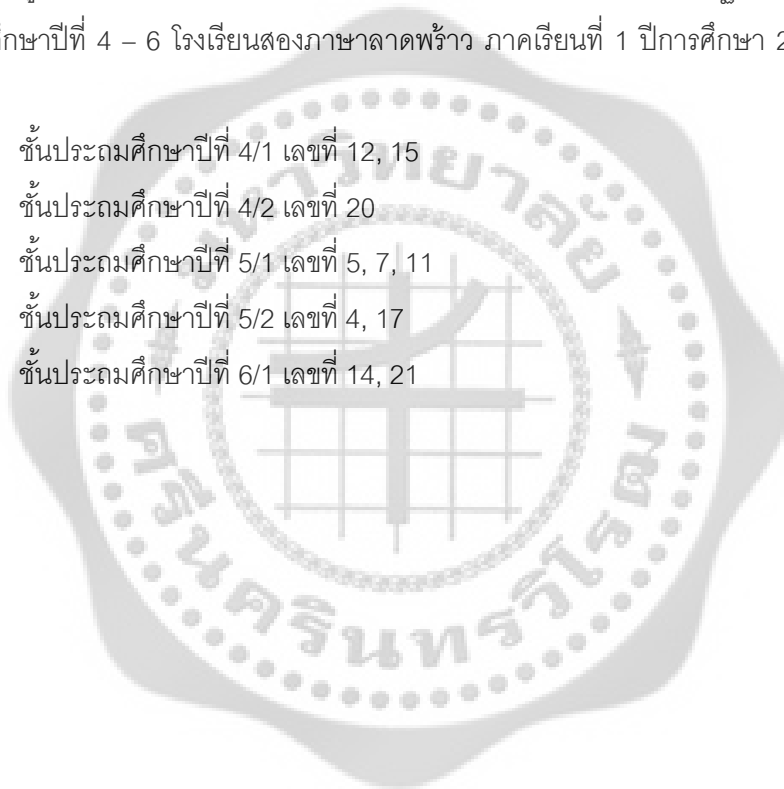
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 เลขที่ 12, 15

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 เลขที่ 20

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 เลขที่ 5, 7, 11

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 เลขที่ 4, 17

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 เลขที่ 14, 21

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน

1.1.1 ความหมายของแบบเรียน

แบบเรียนเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาและการสอนอย่างหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในกระบวนการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก เป็นการรวบรวมสื่อการสอนตามแบบแผนที่วางไว้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสอน ได้มีผู้ให้ความหมายของแบบเรียนหรือหนังสือเรียนไว้ ดังนี้

จินตนา ไบกาชุยี่ (2534: 20 – 23) ได้ให้ความหมายของหนังสือเรียนว่า หนังสือแบบเรียนคือหนังสือที่รวบรวมวิชาความรู้ในหมวดวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อเรื่องตรงตามหลักสูตรที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องและครบถ้วน หนังสือเรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ในการเรียนการสอน โดยเฉพาะจึงมีลักษณะที่การเขียนเป็นพิเศษ เช่น เขียนเป็นรายวิชาสำหรับเรียนตามระดับชั้นต่างๆ มีความยากง่ายตามวัยของผู้เรียน มีลักษณะการเรียบเรียงเป็นวิธีการเชิงวิชาการให้แต่ข้อเท็จจริงเที่ยงธรรม เมื่อจบบทเรียนแต่ละบททำyle่มมักจะมีกิจกรรมเสนอแนะการเรียนการสอน

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2522: 76) ให้ความหมายของหนังสือเรียนไว้ว่า หนังสือเรียนคือ หนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการบังคับไว้ตามประกาศ หรือคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจะกำหนดออกมาทุกปีการศึกษา มีชื่อว่า คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ หนังสือเรียนแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

1. หนังสือแบบเรียนบังคับใช้ หมายถึง หนังสือที่นักเรียนต้องใช้เรียนเป็นประจำ รวมทั้งการที่ต้องเรียนในห้องเรียนและอ่านนอกห้องเรียน

2. หนังสือเรียนที่ไม่บังคับใช้ หมายถึง หนังสืออ่านประกอบเฉพาะวิชาเพื่อประโยชน์ในการขยายความรู้ในวิชานั้นๆ ให้ลึกซึ้งและกว้างขวางขึ้น ซึ่งหนังสือประเภทนี้แล้ว แต่ครูผู้สอนหรือบรรณารักษ์แนะนำให้อ่านหนังสือประเภทนี้ ทางห้องสมุดควรจะจัดซื้อไว้ให้เด็กได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม นอกเหนือแบบเรียนที่บังคับใช้

ธวัช ปุณโณทก (2526: 3) กล่าวว่า แบบเรียน คือหนังสือที่มีเนื้อหา ความรู้ หลักการและวิธีการเรียนการสอนที่กำหนดขึ้นใช้สำหรับการเรียนระดับชั้นใดชั้นหนึ่ง ฉะนั้นหนังสือแบบเรียนจึงหมายถึง หนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนในโรงเรียนทุกสาขาวิชา และส่วนใหญ่จะจำกัดอยู่ในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523: 5) กล่าวว่า หนังสือชนิดที่ในภาษาอังกฤษเรียกว่า Textbook ซึ่งมีความหมายว่า เป็นหนังสือที่ครูอาจารย์ใช้สอนในระดับหนึ่งของระบบการศึกษา หนังสือชนิดนี้ถือว่าเป็นหลักในการสอนวิชานั้นๆ และในการเขียนหนังสือชนิดนี้ ผู้เขียนจะต้องวางขั้นตอนเรียบเรียงสำนวน ภาษา ใส่ภาพประกอบ เพื่อสะดวกแก่การเรียนการสอน

คอนบาช (Cronbach. 1955: 3 – 96) กล่าวถึงหนังสือเรียน (Text book) ซึ่งสรุปได้ ความว่า หนังสือเรียนเป็นประเภทหนึ่งของคู่มือการเรียนการสอน (Texts) อีกหลายประเภท แต่หนังสือเรียน ดูจะเป็นประเภทที่มีบทบาทอยู่ในระบบโรงเรียนมาแต่ดั้งเดิม ก่อนที่คู่มือประเภทอุปกณ์โสตทัศน แบบเรียน-โปรแกรม วัสดุ คู่มือการเรียนการสอน และอื่นๆ จะเกิดขึ้นอย่างปัจจุบัน ขณะเดียวกัน เบียร์สเตดท์ Bierstedt ผู้ร่วมงานของ คอนบาช Cronbach กล่าวถึงหนังสือเรียนว่า “หนังสือเรียนโดยพื้นฐานทั่วไปก็มีลักษณะเช่นเดียวกับหนังสือประเภทอื่นๆ กล่าวคือ เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดสานต่อวัฒนธรรมความรู้ต่างๆ ให้สืบเนื่องกัน โดยเฉพาะเกี่ยวข้องกับกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคม แต่โดยบทบาทหน้าที่ของหนังสือเรียนนั้นก็คือ การสนองความมุ่งหมายทางวิชาการระดับสูงอย่างมีระบบแบบแผนทั้งในการ วิเคราะห์ และวิจัย ”

กู๊ด (Good. 1973: 605) ได้ให้ความหมายของหนังสือเรียนไว้ว่า หนังสือเรียน หมายถึง หนังสือที่เกี่ยวกับการศึกษาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ มีการจัดเนื้อหาอย่างมีระบบ มุ่งหมายที่จะใช้เฉพาะการเรียนการสอนในระดับหนึ่ง และเป็นข้อมูลที่สำคัญในการเรียนการสอน

โนเลน และ โททซ์ (Nolen; & Goetz. 1959: 3 – 4) กล่าวว่า “Textbook” เป็นชื่อเรียก หนังสือในวิชาเรียน ซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับรายการวิชานั้นๆ เป็นอุปกรณ์พื้นฐาน ทั้งการเรียนของเด็ก และการสอนของครูหนังสือเรียนจะขอให้คุณครูตั้งจุดประสงค์ในการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นเครื่องชี้แนวทางการเรียนไปสู่เป้าหมาย

ชอเรส (Shores. 1960: 54) กล่าวถึง แบบเรียนว่า เป็นเครื่องมือที่ครูกับนักเรียนใช้สื่อความหมายซึ่งกันและกัน เป็นศูนย์กลางให้นักเรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคลได้เรียนเรื่องเดียวกัน เพื่อความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ไปในแนวเดียวกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า แบบเรียน คือ หนังสือที่เรียบเรียงขึ้น เพื่อใช้ในการเรียนการสอน มีการกำหนดจุดมุ่งหมายไว้อย่างชัดเจน มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย

1.1.2 ความสำคัญของแบบเรียน

อัมพร แก้วสุวรรณ (2531: 8) ให้ความสำคัญของแบบเรียนไว้ ดังนี้

1. แบบเรียนช่วยให้เกิดการฝึกทักษะ ในการเรียนภาษาการฝึกทักษะการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน เป็นสิ่งที่ต้องกระทำอยู่เสมอ การกล่าวซ้ำซ้ำ ทวน เพื่อเพิ่มเติมให้ผู้เรียนชัดเจนในการใช้ภาษาก็เป็นเรื่องที่สำคัญ และจำเป็น กิจกรรมทั้งหมดนี้ครูจะสามารถปฏิบัติได้ง่ายขึ้น เมื่อใช้แบบเรียนเป็นเครื่องช่วยในการเรียนและเพื่อการศึกษาเพิ่มเติม

2. แบบเรียนเป็นส่วนของการเสริมสร้างความคิด และกระตุ้นให้เกิดความสนใจอยากที่จะศึกษาหาความรู้ต่อไป

3. แบบเรียนเป็นเสมือนคู่มือการเรียนของนักเรียน และเป็นคู่มือการสอนของครู

4. แบบเรียนเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนให้แก่ครู

5. แบบเรียนเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนได้ประเมินผลตนเองและครูได้ประเมินผล การสอนจากการทำงานของนักเรียนด้วย

สุนีย์ อัดศาสตร์ (ม.ป.ป. ณ - ณ) ให้ความสำคัญของแบบเรียนว่า แบบเรียนเป็นเครื่องมือสำหรับพัฒนาผู้เรียน เนื้อหาที่มีอยู่ในแบบเรียนจึงต้องมีความหมายทั้งสิ้น เพราะจะทำให้เห็นแนวความรู้วิธีการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรม และแนะนำแหล่งความรู้ให้แก่ผู้เรียนและผู้สอน

แบบเรียนถือได้ว่ามีความสำคัญต่อผู้เรียนและผู้สอนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้แบบเรียนสามารถเป็นเครื่องมือที่สำคัญให้กับผู้สอนเพื่อจะสื่อความหมายไปถึงผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

1.1.3 ประเภทของแบบเรียน

สมิท และคนอื่นๆ (หทัย ต้นหยง. 2532: 54; อ้างอิงจาก Edward, W. Smith; et al. 1962: 751 – 755) ได้แบ่งประเภทของหนังสือเรียนไว้ ดังนี้

1. หนังสือเรียนพื้นฐาน (Basic Textbook) เป็นหนังสือเรียนที่ผลิตขึ้น ควบคู่กับหลักสูตรและบทเรียน

2. หนังสือเรียนเสริมพื้นฐาน (Co – Basal Textbook) เป็นหนังสือเรียนที่ผลิตขึ้นเสริมหลักสูตรและบทเรียน และสนองความแตกต่างของสภาพการศึกษาของแต่ละท้องถิ่น

3. หนังสืออ่านประกอบ (Supplementary Textbooks) เป็นหนังสือเรียนที่ผลิตขึ้นเพื่อขยายและเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ ความต้องการ ความสนใจของ ผู้เรียนประเภทนี้อาจกำหนดให้เป็นหนังสือเรียนเลือก (Selected Textbooks)

4. หนังสือแบบฝึกหัด (Workbooks) เป็นหนังสือประเภทกึ่งหนังสือเรียน (Semi –Texts) ผลิตขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน มีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรและแบบเรียน

5. คู่มือการสอนของครู (Teacher's Edition and Guides) เป็นหนังสือที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน มีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรและแบบเรียน

แบบเรียนมีหลายประเภทไม่ว่าจะเป็น หนังสือเรียนพื้นฐาน (Basic Textbook) หนังสือเรียนเสริมพื้นฐาน (Co – Basal Textbook) หนังสืออ่านประกอบ (Supplementary Textbooks) หนังสือแบบฝึกหัด (Workbooks) และคู่มือการสอนของครู (Teacher's Edition and Guides) ดังนั้นผู้สอนจึงควรเลือกประเภทของแบบเรียนให้เหมาะสมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่ผู้เรียนนั้น

1.1.4 การสร้างแบบเรียน

หทัย ตันหยง (2523: 55 – 56) ได้สรุปกระบวนการผลิตแบบเรียน ซึ่งเป็นภาพรวมเพื่อสื่อการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ในการเขียนหนังสือเรียน

ขั้นที่ 2 การกำหนดเกณฑ์ในการวางโครงสร้างต้นฉบับ

ขั้นที่ 3 การกำหนดโครงสร้างต้นฉบับ

ขั้นที่ 4 การกำหนดวิธีการและรูปแบบการนำเสนอเนื้อหา

ขั้นที่ 5 การวางเค้าโครงต้นฉบับ

ขั้นที่ 6 การสร้างต้นฉบับ

ขั้นที่ 7 การประเมินคุณภาพต้นฉบับ

ขั้นที่ 8 การนำต้นฉบับเข้าสู่กระบวนการพิมพ์

ขั้นที่ 9 การจำแนกแจกจ่ายหนังสือเรียนนี้ไปสู่ผู้เรียน

นอกจากนั้น หทัย ตันหยง (2535: 59) ให้แนวคิดในการผลิตแบบเรียน ดังนี้

1. แบบเรียนเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ลงทุนน้อยกว่าเทคโนโลยีทางการศึกษาสมัยใหม่หลายประเภท

2. การผลิตแบบเรียน ต้องให้สอดคล้องกับแนวคิดในการจัดหลักสูตร จึงต้องคำนึงถึงแหล่งวิทยาการในท้องถิ่นเป็นหลักในการกำหนดเนื้อหาสาระ

3. ครูของแต่ละท้องถิ่นคือชาวบ้าน ซึ่งครูผู้สอนภายในท้องถิ่นต้องเรียนรู้ในการผลิตหนังสือขึ้นใช้เองหรือเรียกว่า หนังสือท้องถิ่นหรือหนังสือชาวบ้าน

4. หนังสือเป็นเทคโนโลยีหรือสื่อทางการศึกษาที่ยังคงมีบทบาทที่เหมาะสมและเป็นสื่อพื้นฐานที่เชื่อว่าหาได้ใกล้มือมากกว่าสื่อประเภทอื่นๆ ที่มีราคาแพง
5. หนังสือเรียนเป็นอุปกรณ์ที่สอดคล้องกับบทเรียน ฉะนั้นการใช้หนังสือทั้งครูผู้สอนและเด็กผู้เรียนจะต้องมีระบบ ซึ่งไม่เป็นระบบการใช้ที่ยุ่งยากเหมือนสื่อประเภทอื่นๆ
6. เป็นแนวทางในท้องถิ่นได้ผลิตหนังสือเรียนขึ้นใช้ในเขตการศึกษาของตน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และการระดมพลังสมองของนักวิชาการในท้องถิ่น
7. เป็นแนวทางในทางใช้ธรรมชาติแวดล้อมในสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่นมาบรรจุเป็นเนื้อหาสาระให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้มากที่สุด
8. การผลิตหนังสือเรียน ย่อมมีลักษณะที่ปรับตัวยืดหยุ่นในสาระเนื้อหาให้สอดคล้องต่อการเรียนรู้ สมพงษ์ วิฑูรย์ศักดิ์พันธ์ (2549: 111 – 135) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ และการสร้างแบบเรียนสำหรับชาวต่างประเทศ สรุปได้ว่า การสร้างแบบเรียนสำหรับชาวต่างประเทศ ผู้สร้างแบบเรียน ควรคำนึงถึง ภูมิหลังของผู้เรียน จำนวนของผู้เรียน ระยะเวลาในการเรียนหลักสูตร สื่อการสอน กลวิธีสอน กิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ต้องมีบทเรียนที่ น่าสนใจ จำง่ายสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน มีความยาวเหมาะสม และการที่ผู้เรียนเรียนรู้ต้องมีระบบตามลำดับขั้นตอน จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็ว และเข้าใจภาษาไทยได้ง่ายขึ้น

การสร้างแบบเรียนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ผู้สอนควรคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน จำนวนผู้เรียน ระยะเวลา ความเหมาะสม รวมไปถึงจนถึงหลักสูตร ภูมิหลังของผู้เรียน สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนมีความเข้าใจที่ตรงกัน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ

นิตยา วิจิตรนันท์ (2551: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบเรียนเรื่อง การทำบุญสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ผลการวิจัย พบว่า ได้แบบเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยเรื่องการทำบุญสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพ 84.70 / 84.80 และผู้เรียนด้วยแบบเรียนดังกล่าว มีความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

มาลินี ฅน นคร (2553: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบเรียนเรื่องสะกดภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ ที่มีประสิทธิภาพ โดยการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน การสะกดคำ และการสอนมาตราตัวสะกด จากนั้นได้สร้างแบบเรียน เรื่องตัวสะกดภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 9 บท ได้แก่ 1) แม่ ก กา 2) แม่ กง 3) แม่ กน 4) แม่ กม 5) แม่ เกย 6) แม่ เกอว 7) แม่ กก 8) แม่ กต 9) แม่ กบ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบเรียนให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน สรุปผลการประเมินได้ ดังนี้ 1) การประเมินด้านรูปเล่มทั้ง 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย 1.1) ขนาดรูปเล่ม 1.2) ลักษณะตัวพิมพ์ 1.3) ลักษณะรูปประกอบ 1.4) ลักษณะสี 1.5) ลักษณะกระดาษ คะแนนที่ได้คือ 4.8 จากคะแนนรวม 5.0 แสดงให้

เห็นว่า รูปเล่มของแบบเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี 2) การประเมินด้านเนื้อหาทั้ง 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย 2.1) เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน 2.2) เนื้อหาถูกต้อง 2.3) ตารางแจกสรรมาตราตัวสะกดถูกต้อง 2.4) ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน 2.5) กิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย คะแนนที่ได้คือ 4.5) จากคะแนนรวม 5.0 แสดงให้เห็นว่า เนื้อหาของแบบเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ผู้วิจัยได้นำแบบเรียนมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิให้มีประสิทธิภาพ

ฤดี กมลสวัสดิ์ (2554: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบเรียนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ เกรด 6 พบว่า แบบเรียนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ เกรด 6 มีประสิทธิภาพ 88.20/85.00 สามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติได้

วัชรพล วิบูลย์ศรี (2553: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 86.97 / 87.52 สามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้

วันเพ็ญ สกุลทอง (2552: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบเรียนเรื่อง พยัญชนะไทยสำหรับชาวต่างชาติ โดยการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา การสร้างแบบเรียนและเนื้อหาเกี่ยวกับพยัญชนะไทย จากนั้นได้สร้างแบบเรียนเรื่อง พยัญชนะไทยสำหรับชาวต่างชาติ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 หน่วย ได้แก่ 1) หน่วยเสียงภาษาไทย 2) พยัญชนะไทย 3) อักษรสามหมู่ 4) อักษรควบกล้ำ และอักษรนำ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมิน สรุปผลการประเมิน ดังนี้ การประเมินรูปเล่มทั้ง 5 ด้าน ประกอบด้วย ขนาดรูปเล่ม ลักษณะตัวพิมพ์ รูปประกอบ ลักษณะสี และลักษณะกระดาษ คะแนนรวมที่ได้ คือ 3.4 แสดงให้เห็นว่า รูปเล่มอยู่ในระดับดี สำหรับการประเมินด้านเนื้อหาประกอบด้วย ความครอบคลุมวัตถุประสงค์ ความถูกต้องของเนื้อหา ความถูกต้องของคำอธิบาย ระดับความยากง่ายแบบฝึกสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ คะแนนที่ได้คือ 1.2 แสดงให้เห็นว่า ด้านเนื้อหาควรต้องปรับปรุงแก้ไขและผู้วิจัยได้นำแบบเรียนมาแก้ไขให้มีประสิทธิภาพ

อัมพร พงษธา (2518: บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์ “แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนของชาวต่างประเทศ” สรุปได้ว่า การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเหมาะสมในการสอนเสียง ศัพท์ และเนื้อหาทางวัฒนธรรมของแบบเรียนชุด A.U.A. Language Center Thai Course โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยคือ ศึกษาแบบหน่วยเสียงภาษาไทยตามแนวทางภาษาศาสตร์ รวบรวมเสียงและศัพท์ที่ปรากฏในแบบเรียนศึกษาเนื้อหาทางวัฒนธรรมในแบบเรียน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยวิธีสอนตามแนวภาษาศาสตร์ แบบโครงสร้าง (Structural Grammar) ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า บทเรียนมีการเรียงลำดับเป็นศัพท์ ไวยากรณ์ และเสียงตามลำดับ มีการฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชาวต่างประเทศ มีฝึกออกเสียงสระ และระดับเสียงสูงต่ำมาก

เพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนสื่อสารได้ แบบเรียนมีการสอนศัพท์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนภาษาไทย แบบเรียนสอนพูดมากกว่าการเขียน แต่เนื้อหาทางวัฒนธรรมไทยมีอยู่ในบทเรียนน้อยมาก จนไม่สามารถแสดงให้เห็นลักษณะวัฒนธรรมไทย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน สรุปได้ว่า แบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ ที่เน้นการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร มีบทเรียนเรียงลำดับจากการสอนศัพท์ ไวยากรณ์ และฝึกการออกเสียง โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ส่วนแบบเรียนที่เน้นการสอนเขียน เริ่มจากการสอนเรื่องเกี่ยวกับ คำ ประโยค แล้วฝึกเขียนเรียงความง่ายๆ บทเรียนแต่ละบทจะประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของบทเรียน คำอธิบายเนื้อหาพร้อมยกตัวอย่าง และแบบฝึก ทั้งนี้ผู้สอนควรเลือกใช้ให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และการสอนคำศัพท์

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และการสอนคำศัพท์

2.1.1 ความหมายของคำศัพท์

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 59) ให้นิยามว่า คำ หมายถึง เสียงที่พูดออกมาได้ความ อย่างหนึ่ง ตามความต้องการของผู้พูดจะเป็นที่พยางค์ก็ตาม เรียกว่าคำหนึ่ง

ชลธิรา กลัดอยู่ และคนอื่นๆ (2517: 4) กล่าวว่า คำ คือ เสียงที่เป็นเครื่องหมาย และแสดงออกมาเป็นความหมายต่างๆ แต่ขอบเขตของความหมายนั้นไม่คงที่ตายตัว อาจกว้าง แคบ หรือเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

ศศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต (2521: 35) ให้คำจำกัดความของคำศัพท์ว่า คือ กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็น คน สิ่งของ อากาหรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

ผกาศรี เข็นบุตร (2526: 19) ให้ความหมายของคำว่า คือ ตัวเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างสิ่งสมมติ (สัญลักษณ์ ตัวอักษร หรือเครื่องหมายต่างๆ) กับสิ่งที่เราพูดถึง เช่น ดาว (ความหมาย) ☆

สังเวียน สฤชดิกุล และคนอื่นๆ (2530: 51 – 52) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ 5 ประการ คือ

1. ความหมายที่ติดตัวมากับตัวศัพท์ ได้แก่ ความหมายของคำที่พบได้ในพจนานุกรม
2. ความหมายที่เป็นรูปคำติดมาจากคำเดิม หรือความหมายตามไวยากรณ์ ซึ่งอาจทำให้ความหมายเดิมของคำนั้นเปลี่ยนแปลงได้ หรืออาจเป็นการเปลี่ยนรูปลักษณะภายในคำก็ได้ เช่น กุมาร กุมารี เป็นต้น
3. ความหมายที่แสดงออกโดยรูปประโยค ซึ่งเป็นความหมายที่เกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงได้ตามขั้นตอนของการเรียงลำดับ เช่น พัดลม มีความหมายต่างจากคำว่า ลมพัด

4. ความหมายที่แสดงออกด้วยเสียงขึ้นลงๆ ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามการออกเสียงของคนพูดที่ต้องการให้ผู้ฟังได้ทราบความหมายชนิดใด เช่น ความหมายที่เป็นคำถามก็ขึ้นเสียงสูง คำตอบก็เป็นเสียงธรรมดา เป็นต้น

5. ความหมายทางวัฒนธรรม เพราะภาษาของแต่ละชาติ แต่ละสังคมเป็นที่รวมของความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ ความหวังของชนชาตินั้นไว้ และจากภาษานี้เอง ผู้เรียนก็จะสามารถเข้าใจ และจับความรู้สึก ความคิดของเจ้าของภาษาได้เป็นที่เข้าใจ

พรพิลาส เรื่องไซติวิทย์ (2535: 1) กล่าวว่า คำแต่ละคำย่อมประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ รูป (Form) และความหมาย (Meaning) โดยคำในภาษาแต่ละภาษาเกิดขึ้นจากการตกลงร่วมกันของคนในสังคมหนึ่งๆ จะให้รูป (Form) โดแทนสิ่งใด รูปของคำในที่นี้ จึงได้แก่ เสียงและตัวอักษรนั่นเอง ส่วนความหมายของคำนั้น เราสามารถแยกออกได้เป็น 3 ส่วน คือ ความหมายตรง ความหมายแฝง และขอบเขตการใช้ อนึ่งคำทุกคำจะต้องมีความหมาย ซึ่งเป็นความหมายที่ระบุถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่คำบางคำอาจมีความหมายแฝงเพิ่มขึ้นมาอีก 1 ส่วน คำบางคำ อาจมีขอบเขตการใช้เพิ่มขึ้นมาอีก 1 ส่วนได้เช่นกัน

วรรณพร ศิลาขาว (2538: 12) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ กลุ่มเสียงที่มีความหมายแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบ่งตามรูปคำ หรือแบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ เป็นต้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2539: 186, 780) ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า หมายถึง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้น เพื่อแสดงความคิด เป็นคำ หรือคำยากที่ต้องแปล

จากนิยามตามที่ได้กล่าวมานี้สามารถสรุปได้ว่า คำศัพท์คือกลุ่มเสียง หรือรูป (Form) ที่สัมพันธ์กับสิ่งที่เราพูดหรือหมายถึง (Meaning) นอกจากนี้คำๆ หนึ่ง ยังสามารถมีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมายอีกด้วย

2.1.2 ความสำคัญของคำ

วรรณิ โสมประยูร (2521: 2 – 3, 70) กล่าวว่า ภาษาเกิดขึ้นมาจากคำ คือ เมื่อนำคำมารวมกัน ก็จะกลายเป็นเป็นวลีหรือประโยค เมื่อนำวลีและประโยคมาเรียงกันก็จะกลายเป็นข้อความและเรื่องราวต่างๆ ที่ใช้ในการสื่อความหมายแสดงความคิดให้เข้าใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นการใช้คำเป็นรากฐานสำคัญของการใช้ภาษา เพราะไม่ว่าจะเป็นกรการอ่าน การพูด และการเขียนย่อมต้องใช้คำเป็นส่วนประกอบทั้งสิ้น

ชลธิชา กัลดออยู่ และคนอื่นๆ (2517: 4) ให้ความเห็นว่า คำ เป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อทำความเข้าใจกัน เป็นเครื่องมือของการจำ การคิด การสังเกต การพิจารณา การแสดงความคิดเห็น และความรู้สึก ผู้ที่รู้คำมาก ย่อมมีความสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นได้กว้างขวางและเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ลึกซึ้งกว่าผู้ที่รู้จักคำน้อย ในการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน หรือการเขียน ผู้ใช้ภาษาคควรจะต้อง

รู้คำมาก ๆ และรู้จักเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง เพราะอาจทำให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านมีความรู้สึกต่างๆ กัน เช่น อาจทำให้รู้สึกพอใจ รัก โกรธ หรือเฉยๆ ก็ได้ คำทุกคำมีความสำคัญ และมีค่าถ้าผู้รู้จักเลือกใช้ แต่ถ้าไม่รู้จักเลือกใช้ก็จะได้ผลตรงกันข้าม

2.1.3 ประเภทของคำศัพท์

บารุง โดทส์ (2524: 75 – 76) แบ่งชนิดของคำศัพท์ในการสอนภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ชนิด ตามลักษณะของการใช้ในการในแต่ละระดับของนักเรียน

1. Active Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้นๆ ได้พบเห็นบ่อยๆ และได้ใช้บ่อยๆ ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน การสอนคำศัพท์ประเภทนี้ ผู้สอนจะต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถพูดและเขียนคำนั้นในประโยคได้

2. Passive Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ผู้เรียนในระดับนั้นๆ ไม่ค่อยพบหรือนานๆ จะปรากฏให้เห็นในการฟังและการอ่าน การสอนคำศัพท์ประเภทนี้ผู้สอนเพียงแต่ให้ความหมายที่ใช้ในประโยค โดยเน้นให้ผู้เรียนฟังและอ่านได้เข้าใจก็เพียงพอ

ฟรีซ์ (กัลยา ไกวัลฉนิช. 2527: 11 – 12; อ้างอิงจาก Fries) แบ่งคำออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. คำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น คำบุพบท คำสันธาน คำกริยานุเคราะห์
2. คำแทน โดยที่คำเหล่านี้ไม่ได้หมายถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ทำหน้าที่แทนคำในกลุ่มเดียวกัน เช่น ฉัน เธอ บางคน เป็นต้น
3. คำที่ขึ้นอยู่กับไวยากรณ์ ซึ่งใช้สอดคล้องกับไวยากรณ์ เช่น แล้ว ใช้เมื่อต้องการบอกว่า เหตุการณ์หรือการกระทำนั้นๆ ได้เสร็จสิ้นไปแล้ว เป็นต้น
4. คำที่มีความหมายในตัวเอง เป็นคำที่เรียกสิ่งของ แสดงอาการกระทำ และคุณสมบัติต่างๆ โดยหาความหมายได้จากพจนานุกรม

สังเวียน สฤษดิกุล และคนอื่นๆ (2530: 46 – 47) แบ่งคำศัพท์ออกเป็น

1. คำศัพท์ที่ใช้ในการพูด (Speaking Vocabulary)
2. คำศัพท์ที่เข้าใจความหมายโดยการฟัง (Listening Vocabulary)
3. คำศัพท์ที่เข้าใจความหมายหรือใช้ในการอ่าน (Reading Vocabulary)
4. คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน (Writing Vocabulary)

การจำแนกประเภทของคำศัพท์ในลักษณะต่างๆ กันนี้ มีส่วนช่วยครูผู้สอนในการพิจารณาเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาใช้สอนแก่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเป้าหมายในการเรียนรู้แตกต่างกันไป ผู้เรียนที่ต้องการเรียนเขียนย่อมมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกับผู้เรียนที่ต้องการเรียนพูด (Fries; & Traver. 1965: 59)

2.1.4 การคัดเลือกคำศัพท์

ในการสอนคำศัพท์ สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ การคัดเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอนนักเรียนหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอนไว้ ดังนี้

แม็คเคย์ (Mackey. 1965: 176 – 190) ได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกคำศัพท์ไว้ 4 ข้อด้วยกัน คือ

1. ความถี่ในการปรากฏของคำ (Frequency) ได้แก่ คำที่พบบ่อยๆ ในหนังสือคำศัพท์ประเภทนี้ จัดว่า มีประโยชน์ต่อผู้เรียนและควรที่จะเลือกมาสอนก่อน

2. ขอบเขตการใช้ (Range) หมายถึง ขอบเขตการปรากฏของคำในหนังสือประเภทต่างๆ คำที่มีปรากฏในหนังสือหลากหลายประเภท จะมีความสำคัญมากกว่าคำที่พบเฉพาะแต่ในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งเท่านั้น ถึงแม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้นๆ จะมีมากก็ตาม

3. การครอบคลุม (Coverage) หมายถึง คำที่มีความหมายครอบคลุมหลายความหมาย หรือสามารถใช้แทนคำอื่นได้ เช่น คำว่า seat อาจใช้คำว่า chair, bench หรือ stool ก็ได้

4. การนำคำไปใช้ (Availability) การคัดเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอน ควรจะพิจารณาถึงสถานการณ์ต่างๆ ด้วย เช่น เมื่อจะสอนเรื่องสถานที่หรือทิศทาง จะต้องนึกถึงคำศัพท์ตัวใดบ้าง การคำนึงถึงเกณฑ์การนำคำไปใช้นี้ จะเป็นการเพิ่มเติมบัญชีคำศัพท์ที่ควรเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง

5. ความยากง่ายในการเรียนรู้ (Learn ability) หมายถึง คำที่เรียนรู้ได้ง่าย เช่น เป็นคำสั้นๆ จำง่าย ออกเสียงง่าย มีความหมายชัดเจน สั้น หรือคำที่เกิดจากการประสมคำที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว เช่น น้ำปลา

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520: 99 – 100) ให้หลักในการคัดเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอนไว้ โดยกล่าวว่า คำศัพท์ที่จะนำมาสอนนั้นมี 2 ประเภท ได้แก่ คำที่ปรากฏในหนังสือเรียน และคำศัพท์ที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียน โดยที่คำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียนนั้นมักจะพบอยู่ในบทอ่าน คำศัพท์ใดที่ปรากฏซ้ำๆ และเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนควรรู้และใช้เป็น ครูควรจะสอนให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้องทั้งความหมายและวิธีใช้คำนั้นๆ อย่างถูกต้อง ส่วนคำศัพท์ที่ยากเกินไปสำหรับชั้นเรียน หรือเป็นคำศัพท์ที่ไม่ปรากฏบ่อยครั้งในหนังสือ ครูอาจสอนแต่เฉพาะการออกเสียง และความหมายในข้อความนั้น แต่ไม่ต้องฝึกวิธีใช้ ส่วนคำศัพท์ที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียนอาจไม่ปรากฏอยู่ในหนังสือเรียน แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ได้อย่างถูกต้องในการพูดสนทนาหรือในการเขียน คำศัพท์ประเภทนี้จะต้องสอนวิธีใช้ให้ถูกต้อง

การคัดเลือกคำศัพท์ ผู้สอนควรเลือกให้เหมาะกับผู้เรียน โดยคำนึงถึงขอบเขตการใช้คำศัพท์ คำศัพท์นั้นมีประโยชน์ต่อผู้เรียน และควรคำนึงถึงความยากง่ายในการเรียนรู้ด้วย

2.1.5 การสอนคำศัพท์

ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Schmitt, 2000: 175; citing Paribakht; & Wesche. 1993) ได้จำแนกความรู้ด้านคำศัพท์ออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 ค้นเคยกับคำศัพท์นั้นเลย

ระดับที่ 2 ค้นเคยกับคำศัพท์นั้นแต่ไม่รู้ความหมาย

ระดับที่ 3 สามารถให้ความหมายหรือคำเหมือนของคำศัพท์นั้นได้

ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์นั้นได้ในแง่ความหมายได้อย่างถูกต้องในประโยค

ระดับที่ 5 ใช้คำศัพท์นั้นได้ในแง่ความหมายและไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องในประโยค

วิธาน จิตวิตร (2541: 73 – 74) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์สามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับ

คือ

1. ศัพท์ที่ผู้อ่านไม่มีความรู้มาก่อน กล่าวคือ ผู้อ่านไม่เคยเห็น ไม่รู้ความหมาย หรือไม่ได้อยู่ในความทรงจำ

2. ศัพท์ที่ผู้อ่านค้นเคยมาก่อนโดยผู้อ่านอาจเคยเห็นผ่านตา เคยเรียน และสามารถระลึกความหมายได้ หลังจากใช้เวลาพิจารณาหาความหมาย

3. ศัพท์ที่อยู่ในความทรงจำ คือ คำที่ผู้อ่านสามารถจำความหมายได้ในทันที

เพ็ญศรี รังสิยากุล (2521: 85) เสนอหลักในการสอนคำศัพท์ที่ผู้สอนควรคำนึงถึง ได้แก่

1. ควรสอนคำศัพท์ผ่านประสาทสัมผัส หรือแสดงด้วยรูปภาพและของจริง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และจดจำได้ดีขึ้น

2. ควรจัดคำศัพท์ให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน เช่น เรื่องสี เรื่องอาหาร

3. เมื่อสอนคำศัพท์ไปแล้ว ควรให้ผู้เรียนได้เห็นการใช้ในรูปประโยคหรือกลุ่มคำ

4. ไม่จำเป็นต้องสอนแปลความหมาย แต่อาจทำได้ก็ต่อเมื่อเห็นว่าไม่มีวิธีใดที่เหมาะสม

อีกแล้ว

5. ควรมีการทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วบ่อยๆ

ประเทิน มหาพันธ์ (2523: 175 – 188) กล่าวว่า ในการจดจำคำของเด็กนั้น เด็กจะจดจำรูปของคำควบคู่ไปกับเสียงของคำ ตลอดจนความคุ้นเคยความหมายและความประทับใจของคำนั้นๆ ที่มีต่อเด็กด้วย ดังนั้นการจดจำคำของเด็กจึงขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ ได้แก่ รูปของคำ เสียงของคำ ความหมายของคำ และความคุ้นเคยกับคำนั้นๆ ในการฝึกฝนเพื่อให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ สามารถทำได้โดยวิธีการต่างๆ ได้แก่

1. เรียนรู้คำโดยอาศัยคำข้างเคียง คำอธิบายที่อยู่ใกล้เคียงกับคำนั้นๆ

2. เรียนรู้จากภาพประกอบ โดยใช้วิธีอ่านภาพและทำความเข้าใจจากภาพ

3. เรียนรู้จากการใช้การสัมผัสคำ ในการทำความเข้าใจคำ หรือใช้คำขยายต่อท้าย
4. เป็นเครื่องช่วย เช่น บ้านเรือน เสื้อผ้า เป็นต้น
5. เรียนรู้จากการสังเกตลักษณะของตัวสะกดการันต์ ตลอดจนการออกเสียงคำนั้นๆ
6. การใช้วิธีวิเคราะห์คำ เพื่อช่วยในการเรียนรู้คำใหม่ เช่น ออกตัณญฺ - ไม่รู้บุญคุณ

(อ ≠ กตัณญฺ)

7. การใช้วิธีผัน
8. การใช้พจนานุกรม
9. การใช้ประสาทส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้โดยการวิเคราะห์ ส่วนประกอบของคำ อ่านออกเสียงสะกดคำ อ่านออกเสียงคำทั้งคำ เขียนคำ เปรียบเทียบคำที่ต้องการศึกษากับคำที่เขียนลงไป ทบทวนวิธีการตั้งแต่ต้น จนสามารถจดจำคำนั้นได้

สุริ พงษ์ทองเจริญ (2525: 93) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนคำศัพท์ไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของศัพท์ คำศัพท์ง่ายๆ ที่มีความหมายตรงกันทั้งในภาษาไทย และภาษาแม่ของนักเรียน ครูมักไม่ค่อยมีปัญหา แต่คำศัพท์ที่มีความหมายหรือใช้ในสองภาษาที่ไม่ตรงกัน ครูต้องอธิบายความหมายและวิธีใช้จนนักเรียนสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง

2. ฝึกการออกเสียงของคำศัพท์ใหม่ โดยครูเขียนศัพท์ใหม่ พร้อมทั้งออกเสียงให้นักเรียนอ่านตาม ครูต้องแก้ไขถ้านักเรียนอ่านไม่ถูกต้อง

3. การสอนความหมายโดยวิธีต่างๆ ได้แก่ ใช้ของจริง ใช้คำศัพท์เก่าเชื่อมโยงมาหาคำศัพท์ใหม่ ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่เคยรู้จักมาแล้ว การแสดงท่าทางประกอบ การใช้บริบท เป็นต้น

4. ฝึกการใช้คำศัพท์ โดยจะต้องฝึกให้นักเรียนใช้คำในประโยคเสมอ สมยศ เม่นแย้ม (2543: 47) กล่าวถึงการสอนคำศัพท์แบบต่างๆ สรุปได้ ดังนี้

1. สอนโดยใช้อุปกรณ์ เช่น วาดภาพ ตัดภาพจากวารสาร เป็นต้น
2. อธิบายศัพท์
3. สอนคำเหมือน
4. สอนคำที่มีความหมายตรงกันข้าม
5. สอนโดยการแสดงให้ดู
6. สอนโดยผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ ตามข้างต้น
7. สอนโดยการแปล

ดังนั้นการที่จะสอนคำศัพท์ไม่ว่าจะจากระดับใดก็ตาม เพื่อไปให้ถึงระดับสูงสุดคือ สามารถใช้คำศัพท์นั้นได้ถูกต้องทั้งในแง่ความหมายและไวยากรณ์ อีกทั้งให้คำศัพท์นั้นยังคงอยู่ในความทรงจำ โดยที่ผู้อ่านสามารถจำความหมายได้ในทันที จัดว่าเป็นความท้าทายผู้สอนอย่างหนึ่ง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และการสอนคำศัพท์

บลูม และ ชูเอลล์ (1981: 245 – 248) ศึกษาความคงทนของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สอง จากการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้นๆ และการฝึกแบบครั้งเดียวจบเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง เป็นนักเรียนเกรด 9 – 10 เป็นส่วนใหญ่ จำนวน 56 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเท่าๆ กัน กลุ่มหนึ่งใช้กิจกรรมการฝึกแบบแบ่งเวลาเป็นช่วงสั้นๆ ครั้งละ 10 นาที ติดต่อกัน 3 วัน อีกกลุ่มหนึ่งใช้กิจกรรมการฝึกแบบแบ่งฝึกแบบครั้งเดียวจบเนื้อหา ใช้เวลา 30 นาที ภายในวันเดียว เนื้อหาที่ใช้ในการฝึกมีจำนวนเท่ากันทั้งสองกลุ่ม คือ เป็นศัพท์ภาษาฝรั่งเศสจับคู่กับภาษาอังกฤษที่มีความหมายเหมือนกัน จำนวน 20 คู่ เมื่อฝึกเสร็จแล้วได้มีการทดสอบครั้งที่ 1 และหลังจากนั้นอีก 4 วัน มีการทดสอบอีกครั้งหนึ่ง พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยการฝึกแบบแบ่งช่วงเวลาเป็นช่วงสั้นๆ ได้ผลในด้านความคงทนของการเรียนรู้ได้ดีกว่ากลุ่มที่ฝึกแบบครั้งเดียวจบเนื้อหา คิดเป็นร้อยละ 35

กัลยา มงคลชนะชัย (2548: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาไทย เรื่องคำศัพท์ภาษาไทยสำหรับนักเรียนต่างชาติ ชั้น Year 1 โรงเรียนนานาชาติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น Year 1 ในกลุ่ม Thai Second Language โรงเรียนนานาชาติ เซนต์แอนดรู อ่าเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง จำนวน 20 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจงเฉพาะนักเรียนต่างชาติ ผลการวิจัยพบว่า มีค่าดัชนีประสิทธิภาพบทเรียนอยู่ที่ 85.20/94.80 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

รุ่งอรุณ โฉจรัตนาดำรง (2552: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการสร้างสื่อภาพประกอบคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับต้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้น Year 5 โรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 6 คน ผลการวิจัยพบว่า สื่อภาพประกอบคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีเกณฑ์ประสิทธิภาพและมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด และมีประสิทธิภาพ 87.77/ 94.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้

ศรียา นิยมธรรม (2552: 138) กล่าวว่า การฝึกทักษะคำพื้นฐานเป็นคำคันทา เด็กพบบ่อยในชีวิตประจำวัน และเป็นคำพื้นฐานที่จะทำให้เด็กสามารถอ่านประโยค ข้อความ และเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นครูควรใช้วิธีการสอนแบบเล่นปนเรียน เป็นวิธีสอนที่สามารถจูงใจให้นักเรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรม เป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กคิดว่าเป็นการเล่น เช่น การเล่นเกมต่างๆ เพื่อให้เด็กได้สนุกสนานไม่ตึงเครียด อย่างไรก็ตาม ครูต้องระมัดระวังมิให้ความสนุกสนานจากการเล่นมาประทับใจและกลบเกลื่อนจุดมุ่งหมายของการสอนเสียหมด

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า คำศัพท์ที่ผู้เรียนพบบ่อยในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะสามารถอ่านประโยค ข้อความ และเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นครูควรใช้วิธีการสอนแบบเล่นปนเรียน เป็นวิธีสอนที่สามารถจูงใจให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรม เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนคิดว่า เป็นการเล่น ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

3.1.1 คำและความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

มีผู้ให้นิยามของคำไว้ต่างๆ กัน เช่น

ชวลีพร สุสุวรรณ (2549: 67) ได้ให้ความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันไว้ว่า คือ คำที่เขียนไม่เหมือนกัน แต่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน จะแตกต่างกันตรงการใช้ โดยจะยึดเอาความหมายในประโยครวมหรือประธานเป็นหลัก

ณัฐธิดา ไตประเสริฐพงศ์ (2537: 24) ให้ความหมายไว้ว่า คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน เรียกว่า คำไวพจน์ แต่รูปเขียนแตกต่างกันและการนำไปใช้ก็ต่างกันด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2521: 2 – 3) ได้แบ่งความหมายของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันออกเป็น 8 ชนิด คือ

1. ความหมายโดยอรรถ คือ ความหมายตามเนื้อความหรือความหมายของคำที่เราพูดถึงโดยตรง เช่น หม้อ หมายถึง ภาชนะที่ใส่หุงอาหาร
2. ความหมายโดยนัย คือ ความหมายของคำที่มีข้อความหรือประโยคเป็นตัวกำหนด ซึ่งเมื่ออยู่ในประโยคอย่างหนึ่งจะมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อนำไปเข้าประโยคอีกแบบหนึ่งกลับมีความหมายเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น คำว่า “ขึ้น” จะมีความหมายต่างกันตามข้อความที่ล้อมรอบอยู่ เช่น
 - หมาตายกำลังขึ้น (เนา)
 - เขาเดินขึ้นบ้าน (เคลื่อน)
4. ความหมายที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เป็นความหมายของคำเดียวกันในข้อความหรือประโยคเดียวกัน แต่พูดในสถานการณ์ต่างกันย่อมมีความหมายต่างกัน
5. ความหมายตามจิตประหวัด เป็นความหมายของคำที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ หรือความรู้สึกซึ่งผันแปรไปตามบุคคล เช่น เมื่อได้ยินเสียงระฆังกังวานขึ้น คนที่อยู่ในฐานะหรืออารมณ์ต่างกัน จะรู้สึกตอบสนองต่อเสียงนี้ต่างกัน เช่น
 - นักเรียน อาจจะมีถึงเวลาหยุดพักหรือเลิกเรียน
 - นักมวย อาจจะมีถึงเวลาต่อสู้

- พระสงฆ์ อาจจะทำถึงเวลาทำวัตรเช้าหรือทำวัตรเย็น

6. ความหมายรูปธรรม คือ ความหมายของคำที่แทนสิ่งที่เป็นรูปธรรมมองเห็นได้ เช่น แก้ว ก้อนหิน เป็นต้น

7. ความหมายแทนนามธรรม คือ ความหมายของคำที่แทนสิ่งซึ่งเป็นนามธรรมมองไม่เห็น เช่น ความดี ความเจริญ ความเสื่อม เป็นต้น

8. ความหมายตามไวยากรณ์ คือ ความหมายที่เกิดจากการเรียงคำเข้าประโยค ถ้าเรียงคำสลับตำแหน่งกันก็จะทำให้ความหมายแตกต่างกันออกไป ตำแหน่งของคำในประโยคจึงทำให้เกิดความหมายใหม่ได้ เช่น ประโยคที่ว่า ใครใช้ให้ไป ใครไปให้ใช้ สองประโยคนี้นี้มีความหมายต่างกัน

วรรณ แก้วแพรง (2532: 2 – 4) กล่าวว่า คำเป็นปัจจัยในการใช้ภาษา เมื่อใช้ภาษาเราต้องอาศัยคำ ถ้าจะเปรียบแล้วคำเหมือนเม็ดโลหิตของภาษา เม็ดโลหิตช่วยให้คนมีชีวิตอยู่ได้ฉันใด คำก็ทำให้ภาษายังยืนอยู่ได้ฉันนั้น แต่การที่จะใช้คำให้ถูกต้องผู้ใช้ต้องรู้ความหมายของคำ ตามปกติคำบางคำความหมายไม่คงที่ เมื่ออยู่ตามลำพังหรือใช้อย่างปกติจะมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อเข้าประโยคหรือเข้าความหมายของคำอาจเปลี่ยนไป ความหมายของคำเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความคิด และความคิดที่เกี่ยวกับความหมาย มีอยู่ 5 ประการ คือ

1. ความหมายโดยตรง เป็นความหมายปกติของคำ เนื้อความเป็นอย่างไร ความหมายก็เป็นอย่างนั้น เช่นคำว่า

ลิง	ในประโยคว่า	ลิงอยู่บนต้นไม้
ควาย	ในประโยคว่า	เราใช้ควายไถนา
เสือ	ในประโยคว่า	เสือเป็นสัตว์ป่าชนิดหนึ่ง
หมู	ในประโยคว่า	เราเลี้ยงหมูไว้กินเนื้อ
เต่า	ในประโยคว่า	เต่าอายุยืนมาก

คำเหล่านี้เป็นคำที่มีความหมายตรงตัว ไม่มีนอกเหนือต่างไปจากนี้ ข้อความเป็นอย่างไร ความหมายก็เป็นอย่างนั้น จึงถือว่าเป็นความหมายโดยตรง

2. ความหมายเชิงอุปมา ได้แก่ ความหมายของคำที่กลายไปจากความหมายเดิม เช่น “ลิง” ความหมายเดิมหรือความหมายโดยตรงคือ สัตว์ชนิดหนึ่ง แต่เราอาจใช้คำ “ลิง” ให้มีความหมายว่า ชุกชอน อยู่ไม่สุข หรือเหมือนลิงก็ได้ เป็นการใช้เชิงอุปมาโดยอาศัยลักษณะอาการตามปกติของลิง เป็นหลักเทียบ

3. ความหมายแฝง เป็นความหมายย่อยที่เร้นอยู่ในความหมายใหญ่หรือความหมายปกติของคำ เพื่อบอกลักษณะหรือรายละเอียดบางอย่างของความหมายใหญ่อีกชั้นหนึ่ง ความหมายแฝง

จึงเป็นความหมายเงาๆ ถ้าไม่พิจารณาให้ดีจะมองไม่เห็น ความหมายแฝงมักปรากฏในคำกริยาและคำขยาย เช่น

ขึ้น บอกให้รู้ว่าต้องเคลื่อนจากต่ำไปหาสูง ใช้ขยายคำอื่นก็ได้เป็น ยกขึ้น ตั้งขึ้น ใต้ขึ้น ฯลฯ

ลง บอกให้รู้ว่าต้องเคลื่อนจากสูงไปต่ำ ใช้ขยายคำอื่นเป็น ยกลง วางลง เอานอนลง ฯลฯ

เข้า บอกให้รู้ว่าเคลื่อนไปข้างใน ประกอบกับคำอื่นเป็น เข้าไป เข้าใน คำ “ไป” กับ “ใน” ช่วยเน้นความหมายให้ชัดขึ้น

4. ความหมายตามบริบท ได้แก่ ความหมายของคำที่ขึ้นอยู่กับความหมายในประโยค เมื่อข้อความในประโยคเปลี่ยนไปความหมายของคำก็เปลี่ยนไปด้วย ถ้อยคำในประโยคจึงเป็นตัวกำหนดความหมายของคำ จึงถือว่าความหมายของคำเปลี่ยนไปตามบริบท หรือข้อความที่ห้อมล้อม เช่น ความหมายของคำว่า “ขึ้น” จะเปลี่ยนไปตามบริบทดังนี้คือ

- เขา**ขึ้น**ไปแล้ว (เคลื่อนไปข้างบน)
- ต้นไม้**ขึ้น**งามเหลือเกิน (งอก)
- หมูนี้ออกกำลังมือ**ขึ้น** (เจริญ โชคดี)
- อาทิตย์**ขึ้น**ทางตะวันออก (ผุด โผล่)

5. ความหมายจิตประหวัด ได้แก่ ความหมายที่เกี่ยวข้องอยู่กับประสบการณ์ ความรู้สึก หรือทัศนคติตามพื้นฐานหรือภูมิหลังของคนแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน เช่น เมื่อได้ยินคำว่า “ปลา” เพียงคำเดียว คนจะมีความรู้สึกตอบสนองต่อเสียงนี้ไม่เหมือนกัน เป็นต้น

- เด็กๆ หรือนักเลงการพนันอาจจะนึกถึงปลากัด
- ชาวประมงอาจจะนึกถึงปลาและการจับปลา
- เกษตรกรอาจจะนึกถึงบ่อปลาและการเลี้ยงปลา
- แม่ค้าอาจจะนึกถึงการซื้อขายปลาในตลาด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คือ คำที่เขียนไม่เหมือนกัน แต่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน จะแตกต่างกันตรงการใช้ โดยจะยึดเอาความหมายในประโยครวมหรือประธานเป็นหลัก

3.1.2 ลักษณะการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

ประคอง ศรีเมือง (2548: 1 – 2) กล่าวถึง คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันและการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันว่า มีลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. สำนวนเปรียบเทียบ หมายถึง ถ้อยคำที่คมคาย มีความหมายลึกซึ้งในเชิงเปรียบเทียบ

2. การใช้คำในความหมายต่างๆ การใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารจำเป็นต้องรู้จักคำ เข้าใจความหมายของคำอย่างถูกต้อง เลือกใช้คำตรงตามหน้าที่ของคำและเนื้อความในประโยค

3. การใช้สำนวนให้ตรงความหมาย สำนวนที่ใช้ในภาษาไทยมีมากมาย ผู้ใช้ควรศึกษาให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งก่อน แล้วพิจารณาเพื่อนำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม

4. คำบางคำแม้มีความหมายตรงอยู่แล้ว แต่บางครั้งอาจนำมาใช้ในความหมายใหม่ เรียกว่า ความหมายโดยนัย การที่จะรู้ว่าคำนั้นมีความหมายตรงหรือมีความหมายโดยนัย ต้องพิจารณาคำอื่นๆ ในประโยค หรือ ข้อความที่อยู่ใกล้เคียง

5. คำบางคำมีรูปคำและความหมายใกล้เคียง

6. คำที่มีความหมายเหมือนกัน บางคำใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียน บางคำใช้เฉพาะในบทร้อยกรองหรือบทเพลง

7. คำคำเดียวที่มีความหมายหลายอย่าง จะมีความหมายที่แตกต่างตามหน้าที่ของคำในประโยค

8. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน บางครั้งใช้แทนกันไม่ได้

9. คำบางคำแม้จะมีความหมายเหมือนกัน แต่ต้องใช้ให้เหมาะสมกับบุคคล และกาลเทศะ

10. การใช้คำเชื่อมประโยค ต้องเลือกใช้คำสันธานที่เหมาะสมมาเชื่อมประโยคหรือข้อความให้ได้ใจความสมบูรณ์ กระชับ สละสลวย คำสันธานอาจเป็นคำเดียวหรือกลุ่มคำก็ได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือเขียนก็ตาม ผู้ส่งสารย่อมต้องการให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายตามที่ตนต้องการ การสื่อสารที่ไม่ได้ผลอาจเกิดจากสาเหตุต่างๆ กัน สาเหตุหนึ่งก็คือ การใช้คำผิดความหมาย

3.1.2 ข้อค้ำนึ่งในการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

ประทีป วาทิกทินกร (2514: 1 – 6) กล่าวว่า ในการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมีสิ่งที่จะต้องค้ำนึ่งถึง 2 ประการ คือ

1. ความหมายของคำ

2. ระดับของคำ

ในเรื่องความหมายของคำจะต้อค้ำนึ่งถึงหลักสำคัญ คือ

1. คำเดียวกันอาจมีความหมายได้หลายอย่าง ขึ้นอยู่กับตำแหน่งและหน้าที่ของคำในประโยคนั้นๆ

2. คำบางคำมีความหมายโดยตรง คือ ความหมายที่เข้าใจตรงกันและมักกำหนดไว้ในพจนานุกรม

3. คำบางคำมีความหมายโดยนัย ซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจหรือการแปลความหมายของผู้ฟัง

4. คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่เหมือนกันคือใช้แทนกันไม่ได้เสมอไป ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับระดับของคำนั้น ผู้ใช้ภาษาต้องคำนึงว่า คำในภาษาไทยมีระดับไม่เท่ากัน หรือมีศักดิ์ต่างกัน หมายความว่า เราแบ่งคำออกไปใช้ในที่สูงต่ำต่างกัน ตามความเหมาะสม และถ้าจะแบ่งคำตามลักษณะการนำไปใช้ก็จะแบ่งได้ 2 ระดับ คือ

1. ระดับที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ได้แก่ คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน คำพวกนี้ ส่วนใหญ่ใช้ในการพูดหรือการเขียนอย่างไม่เป็นทางการ ใช้ระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน ได้แก่ คำปากหรือคำตลาด คำแสลง คำภาษาถิ่น คำภาษาหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2. ระดับใช้อย่างเป็นทางการ ได้แก่ คำที่ใช้กันในภาษาที่เป็นแบบแผน หรือภาษาของทางราชการ ตัวอย่างคำในระดับนี้คือ คำสุภาพและราชาศัพท์

ประทีป วาทิกทินกร (2514: 1 – 6) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ผู้เขียนและผู้พูดที่ดีจะต้องรู้จักเลือกใช้คำมาใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสม คือ ต้องมีความรู้ว่คำที่จะนำมาใช้นั้นมีความหมายอย่างไร ใช้กับข้อความนั้นๆ แล้วเหมาะสมหรือไม่ และจะเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งเพียงใด

ข้อความนี้ในการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน มีสิ่งที่ต้องคำนึงถึง 2 ประการ คือ ความหมายของคำ เพราะคำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่เหมือนกัน และใช้แทนกันไม่ได้เสมอไป และควรคำนึงถึงระดับของคำ ผู้ใช้ภาษาต้องคำนึงว่า คำในภาษาไทยมีระดับไม่เท่ากัน หรือมีศักดิ์ต่างกัน

3.1.3 หลักการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

การเลือกคำมาใช้นั้น ประทีป วาทิกทินกร (2514: 10 – 19) ได้เสนอแนะหลักการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันไว้ ดังนี้

1. เลือกใช้คำให้ตรงความหมาย คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ควรนำมาลองดูหลายๆ คำ แล้วเลือกคำที่มีความหมายตรงที่สุด และถูกต้องที่สุด

2. เลือกใช้คำให้เหมาะสม คือเลือกให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล คำบางคำอาจใช้ได้ทั่วไป แต่บางคำเมื่อใช้ผิดที่แล้วจะไม่เหมาะสม

การใช้คำให้ถูกต้องและตรงความหมาย ผู้สอนควรคำนึงถึงเรื่องถึงการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า ติดขัด กับ ชัดข้อง สอดสาย กับ สอดส่อง เป็นต้น จะต้องเลือกคำที่มีความหมายตรงที่สุด หรือเหมาะสมกับข้อความที่สุด

การใช้คำให้เหมาะสม ต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. การใช้คำให้เหมาะกับกาลเทศะ คือ ต้องรู้ว่าในโอกาสใดและสถานที่เช่นไรจะต้องใช้คำอย่างไรจึงจะเหมาะสม เช่น ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการก็อาจใช้คำในระดับที่ไม่เป็นทางการก็ได้ เช่น คำปาก หรือคำตลาด คำสแลง ภาษาถิ่น ภาษาหนังสือพิมพ์หรือโฆษณา เป็นต้น และในเวลาเขียนเรื่องบันเทิงคดี ก็อาจใช้คำได้ทุกระดับแม้กระทั่งคำหยาบหรือคำต่ำ ทั้งนี้เพื่อสร้างบรรยากาศหรือลักษณะของตัวละครให้สมจริง แต่ในโอกาสที่เป็นทางการก็จะใช้ได้เฉพาะคำราชาศัพท์ คำสุภาพ และศัพท์บัญญัติเท่านั้น จะใช้คำระดับอื่นไม่ได้

นอกจากใช้คำในโอกาสดังกล่าวมาแล้วยังมีการใช้คำในระดับถิ่นที่อยู่กึ่งกลางระหว่างโอกาสที่เป็นทางการกับโอกาสที่ไม่เป็นทางการอีก ซึ่งอาจเรียกได้ว่า โอกาสที่เป็นกึ่งทางการ เช่น การใช้ภาษาในการเรียนการสอน วงการธุรกิจ การพูดคุยที่ยังไม่คุ้นเคยกัน เป็นต้น ซึ่งในโอกาสเช่นนี้จะไม่เคร่งครัดเท่ากับโอกาสที่เป็นทางการ แต่ก็ไม่ปล่อยปลดละเลยเหมือนโอกาสที่ไม่เป็นทางการ

2. การใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคล คือ ต้องเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคลระดับต่างๆ เช่น คนธรรมดาทั่วไป พระสงฆ์ เจ้านาย พระเจ้าแผ่นดิน เป็นต้น

3. การใช้คำให้เหมาะสมกับข้อความ คือ ต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับข้อความแต่ละอย่าง เพราะคำบางคำแม้จะมีความหมายเหมือนกันแต่ก็ไม่เหมาะสมกับข้อความที่ต่างกัน

4. การใช้คำให้ชัดเจน คือ ใช้คำที่เป็นที่รู้จักกันดีแล้วและเป็นคำที่สร้างความเข้าใจให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเห็นภาพหรือเกิดความรู้สึกต่างๆ ใช้แล้วได้ความสมบูรณ์

5. การใช้คำให้มีน้ำหนัก คือ ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย รู้จักใช้ถ้อยคำ สำนวน คำเปรียบเทียบ คำพังเพยต่างๆ ให้เหมาะสม รู้จักเน้นคำหรือซ้ำคำในที่ที่เหมาะสมที่ควร

วรรณ แก้วแพรง (2532: 6 – 9) กล่าวถึงหลักการใช้คำว่า การใช้คำให้ได้ผลดีผู้ใช้ต้องรู้หลัก หลักในการคำทั้งในการพูดและในด้านการเขียน คือ

1. ใช้คำให้ถูกต้องตรงความหมาย
2. ใช้คำให้เหมาะสม โดยใช้ให้เหมาะกับกาลเทศะ เหมาะกับบุคคล และเหมาะสมกับข้อความ
3. ใช้คำให้ชัดเจน โดยใช้คำที่รู้จักกันดีแล้ว เลี่ยงการใช้ศัพท์บัญญัติ ใช้คำที่จะช่วยให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านนึกเห็นภาพ อันจะช่วยให้การสื่อความได้ความหมายดีขึ้น
4. ใช้คำให้มีน้ำหนัก โดยไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย โดยสามารถให้คำเปรียบเทียบคำพังเพยหรือสุภาษิตประกอบข้อความที่พูดหรือเขียน เพื่อให้ข้อความนั้นได้ความหมายดีและมีน้ำหนักขึ้น หรืออาจใช้คำซ้ำกัน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำไทย สรุปได้ว่า การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยจะต้องคำนึงถึงความหมายของคำ ระดับของคำ และการใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะบุคคล ข้อความหรือเรื่องราวตลอดจนความนิยมในการใช้ถ้อยคำ

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันนั้น ไม่พบว่า มีผู้ทำวิจัยในเรื่องนี้ แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิง คือ

แคทรียา โปธิ์ศรี (2549; บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องคำพ้อง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และหาประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 ผลปรากฏว่า คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง คำพ้อง มีประสิทธิภาพ 82.93/83.33 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .6568 แสดงว่า นักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 65.68 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกอยู่ในระดับมาก

ฤดี กมลสวัสดิ์ (2554: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบเรียนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ เกรด 6 พบว่า แบบเรียนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ เกรด 6 มีประสิทธิภาพ 88.20/85.00 สามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติได้

วิภากรักษ์ กนกรัตนกุล (2544: บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาความกำกวมของคำหลายความหมายในภาษาไทย โดยใช้รายการตัดสินของคำปรากฏร่วม โดยศึกษาคำว่า หัว เป็นตัวแทนของคำนาม และคำว่า เก็บ เป็นตัวแทนของคำกริยา ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความหมายของหัว และ เก็บ จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และ 1,800 ตัวอย่างของหัว และ 1,800 ตัวอย่างของ เก็บ ซึ่งรวบรวมมาจากคลังข้อมูลของหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจจากการวิเคราะห์ ได้ความหมายของ หัว 20 ความหมาย และของ เก็บ 9 ความหมาย เพื่อที่จะค้นหาตำแหน่งและระยะทางของคำบ่งชี้ความหมาย ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมตรวจหาคำปรากฏร่วมของ หัว และ เก็บ จากคลังข้อมูลฝึกสอน ในรูปแบบและขอบเขตต่างๆ จำนวน 20 แบบ ผลที่ได้คือรายการตัดสิน 20 รายการ เพื่อใช้ในการทดสอบแต่ละแบบ จากนั้นได้ทดสอบโปรแกรมโดยใช้รายการตัดสิน 20 รายการนี้ เพื่อหาระยะทางที่ดีที่สุดและตำแหน่งของคำบ่งชี้ความหมาย โปรแกรมทำการตัดสินโดยเลือกความหมายที่เกิดร่วมกับรูปคำที่มีค่าน้ำหนักการ เกิดร่วมมากที่สุด ผลการทดลองปรากฏว่า ระยะทาง (+, ท) 2 เพียงพอในการแก้ปัญหาของทั้งสองคำ และคำที่อยู่ข้างขวาของทั้งสองคำ

อัมพร พงษา (2518: บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความเหมาะสมในการสอนเสียง ศัพท์ และเนื้อหาทางวัฒนธรรมของแบบเรียนชุด AUA Language Center Thai Course

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า บทเรียนนี้มีการเรียงลำดับเป็นศัพท์ ไวยากรณ์ และเสียงตามลำดับแบบเรียน มีการฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชาวต่างประเทศ แบบเรียนนี้ฝึกออกเสียงสระและระดับเสียงสูงต่ำมากเพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนสื่อสารได้ แบบเรียนนี้สอนศัพท์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนในประเทศไทยมาก แบบเรียนสอนภาษาในระดับภาษาพูดระหว่างคนคุ้นเคยกัน และสอนแบบสร้างสำหรับการพูดมากกว่าการเขียน นอกจากนี้เนื้อหาทางวัฒนธรรมไทยมีน้อยมากจนไม่สามารถแสดงให้เห็นวัฒนธรรมไทยได้

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นแนวความคิดในการสร้างแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง และหาประสิทธิภาพของแบบเรียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางที่มีประสิทธิภาพ ในการนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของแบบเรียน
2. กำหนดเนื้อหาของแบบเรียนและสร้างแบบเรียน
3. สร้างแบบเรียน
4. ประเมินประสิทธิภาพของแบบเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ
5. นำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
6. เก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และการสรุปผล

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของแบบเรียน

1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางที่มีประสิทธิภาพ
2. ได้แบบเรียนเรื่องคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลางที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. กำหนดเนื้อหาของแบบเรียนและสร้างแบบเรียน

2.1 เนื้อหาของแบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทย สำหรับผู้เรียน ชาวต่างชาติระดับกลาง เป็นคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสำรวจ รวบรวม และนำมาคัดเลือก โดยพิจารณาว่า เป็นปัญหา สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ จากนั้นนำมาจัดกลุ่มคำสร้างเป็นแบบเรียน จำนวนทั้งสิ้น 4 บท ดังนี้

- บทที่ 1 มารู้อักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ
- บทที่ 2 คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม
- บทที่ 3 คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา
- บทที่ 4 คำใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์

3. สร้างแบบเรียน

แบบเรียนการการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลางมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ
2. ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบเรียนตามแนวการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
3. ศึกษาเนื้อหา หลักภาษาไทย และวิธีสอนการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
4. ศึกษากระบวนการผลิตหนังสือแบบเรียนต่างๆ

หลังจากศึกษาหลักการ วิธีการ และกำหนดวัตถุประสงค์ของแบบเรียนแล้ว จึงสร้างแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง โดยมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและครูผู้มีความรู้ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบเนื้อหา ภาษา รูปแบบและแก้ไข ดังนี้

4.1 รองศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตะ อาจารย์ประจำคณะภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒความเชี่ยวชาญ ด้านภาษาไทย สังคมและวัฒนธรรมไทย ภาษาศาสตร์ ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาษาและวัฒนธรรม คติชนวิทยา ไทยคดีศึกษา วรรณคดีและวรรณคดีนิทาน

4.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ ข้าราชการบำนาญ อดีตอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศ มีประสบการณ์จัดการอบรมด้านภาษาอังกฤษ ทั้งภาครัฐและเอกชน ปัจจุบันรับหน้าที่อาจารย์ ผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษ สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4.3 อาจารย์พัชนี โชติศักดิ์ ข้าราชการบำนาญ อดีตอาจารย์ประจำ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ความเชี่ยวชาญด้าน ภาษาศาสตร์และการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ

4.4 อาจารย์ธนวิดี ธีรภัทรสกุล ผู้อำนวยการโรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

4.5 อาจารย์อัญชรินทร์ กมลวัตรวิคุณ ข้าราชการครูระดับชำนาญการพิเศษ ปฏิบัติหน้าที่ ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนดาราคาม กรุงเทพมหานคร

5. นำแบบเรียน และแบบทดสอบที่ได้ตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะให้สมบูรณ์ แล้วนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นนำมาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

4. ประเมินประสิทธิภาพของแบบเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยได้นำแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลาง จำนวน 4 บท และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบเนื้อหา ภาษาและรูปแบบ แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ และประเมิน ซึ่งได้ผลการประเมิน ดังนี้

ผลการประเมินแบบเรียน

ผลการประเมินแบบเรียนจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้ผลการประเมิน ดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลาง ด้านรูปเล่ม

ลำดับที่	หัวข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ขนาดรูปเล่ม	3	2			
2	ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	3	2			
3	ภาพประกอบมีความเหมาะสม	2	2	1		
4	ลักษณะสีของภาพประกอบ	3	1	1		
	รวมคะแนน	11	7	2		

จากตาราง 1 แสดงว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ด้านรูปเล่มโดยผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเหมาะสมมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45

ตาราง 2 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลาง ด้านเนื้อหา

ลำดับที่	หัวข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน	3	2			
2	เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	2	3			
3	ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	3	2			
4	แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย	3	2			
5	มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	4	1			
	รวมคะแนน	15	10			

จากตาราง 2 แสดงว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางด้านเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.6

สรุปได้ว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านรูปเล่ม และด้านเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.525 สามารถนำไปใช้เป็นแบบเรียนประกอบการสอนได้

5. นำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทดลองใช้กับนักเรียนชาวต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ระหว่างวันที่ 6 มิถุนายน ถึง วันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2556 เป็นเวลา 3 สัปดาห์ๆ ละ 2 วันๆ ละ 1 ครั้ง และทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อีก 1 ครั้ง รวมระยะเวลาทดลองทั้งหมด 6 ครั้ง วันละ 1 คาบๆ ละ 45 นาที ตามตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่	วันที่	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง
1	6 มิถุนายน 2556	14.00 – 14.45 น.	ปฐมนิเทศ ทดสอบก่อนเรียน
	7 มิถุนายน 2556	14.00 – 14.45 น.	บทที่ 1 มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ
2	13 มิถุนายน 2556	14.00 – 14.45 น.	บทที่ 2 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม
	14 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45 น.	บทที่ 3 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หมวดคำกริยา
3	20 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45 น.	บทที่ 4 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หมวดคำวิเศษณ์
	21 มิถุนายน 2556	14.00 – 14.45 น.	ทดสอบหลังเรียน

6. เก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผล

6.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ คือ

6.1.1 ติดต่อขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสองภาษาลาดพร้าวเพื่อขออนุญาตทำวิจัย

6.1.2 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน โดยแบ่งเวลา บทละ 1 คาบ (45 นาที)

6.1.3 ทดลองใช้เครื่องมือ โดยสอนตามตาราง 3

6.2 การวิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพของแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ผู้วิจัยใช้สถิติ ดังต่อไปนี้

6.2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนจากแบบฝึกและสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน (ชูศรี พันธุ์ทอง. 2546: 49)

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

6.2.2 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
ในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ใช้สูตร E1/E2 (ชัยยงค์
พรหมวงศ์; และคนอื่นๆ. 2520: 131)

$$\text{สูตร } E_1 = \frac{\sum X}{N \times 100} \quad \text{หรือ} \quad \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\sum f}{N \times 100} \quad \text{หรือ} \quad \frac{\bar{F}}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นกิจกรรมระหว่างการเรียน
	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของกิจกรรมระหว่างเรียน
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $E_1 / E_2 = 80/80$ โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของกิจกรรมระหว่างเรียน
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นกิจกรรมระหว่างการเรียน
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ ซึ่งเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน
A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างเรียน
B	แทน	คะแนนเต็มของผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนแต่ละบท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E_1
2. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อหาประสิทธิภาพของ E_2
3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $80 / 80 (E_1/E_2)$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาประสิทธิภาพแบบเรียนการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่ผู้เรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนแต่ละบท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E_1 ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตาราง 4 แสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบทของแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

คนที่	บทที่ 1 คะแนนเต็ม 20	บทที่ 2 คะแนนเต็ม 20	บทที่ 3 คะแนนเต็ม 20	บทที่ 4 คะแนนเต็ม 20
1	20	20	20	20
2	20	19	20	20
3	20	20	20	20
4	19	20	20	19
5	18	15	16	15
6	17	17	16	14
7	20	19	20	18
8	18	18	17	16
9	18	18	17	18
10	18	14	15	14
ΣX	188	180	181	174
\bar{X}	18.8	18	18.1	17.4
E_1	94.00	90.00	90.50	87.00

ค่าเฉลี่ย E_1 รวม 4 บท เท่ากับ 90.38

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบทของแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง คิดเป็นร้อยละ 87.00 – 94.00 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90.38 ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพของ E_1 ที่กำหนดไว้ที่ 80 โดยมีประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละได้ ดังนี้

- บทที่ 1 มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ ประสิทธิภาพร้อยละ 94.00
- บทที่ 2 คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม ประสิทธิภาพร้อยละ 90.00
- บทที่ 3 คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา ประสิทธิภาพร้อยละ 90.50

บทที่ 4 คำใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์	ประสิทธิภาพร้อยละ 87.00
ค่าเฉลี่ย E_1 รวม 4 บท	ประสิทธิภาพร้อยละ 90.38

ประสิทธิภาพข้างต้นแสดงว่าบทเรียนแต่ละบทรวม 4 บท ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพของ E_1 ที่กำหนดไว้ที่ 80

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน ทั้ง 4 บท เพื่อหาประสิทธิภาพของ E_2

ตาราง 5 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนด้วยแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ทั้ง 4 บท

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน คะแนนเต็ม 20 คะแนน
1	19
2	19
3	19
4	18
5	15
6	16
7	17
8	18
9	17
10	15
Σf	173
\bar{X}	17.30
E_2	86.50

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน ด้วยแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

คิดเป็นร้อยละ 86.50 ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพของ E_2 ที่กำหนดไว้ที่ 80 แสดงว่า แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลางมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. ผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของ แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

ตาราง 6 แสดงค่าประสิทธิภาพของ แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

บทที่	เรื่อง	E_1	E_2
1	มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ	94.00	
2	คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม	90.00	
3	คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา	90.50	
4	คำใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์	87.00	
	คะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียน	90.38	
	คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังเรียน		86.50

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ทั้ง 4 บท มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 โดยมีประสิทธิภาพคะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียนทั้ง 4 บท คือ E_1 เท่ากับ 90.38 และประสิทธิภาพคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนครบทั้ง 4 บท คือ E_2 เท่ากับ 86.50

จากประสิทธิภาพข้างต้น แสดงว่า แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถนำไปใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง และหาประสิทธิภาพของแบบเรียนที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 โดยการวิจัยบรรลุลักษณะที่กำหนดไว้ กล่าวคือ แบบเรียนมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน ด้วยเหตุผลที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการและขั้นตอนการวิจัยอย่างถูกต้อง โดยเริ่มจากการศึกษาเอกสารศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบเรียน การสอนคำศัพท์ และการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างแบบประเมินวัดคุณภาพของแบบเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และตรวจสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและครูผู้มีความรู้ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ เพื่อแก้ไขปรับปรุงจากนั้น จึงนำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียน โดยนำไปหาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 พบว่า แบบเรียนเรื่องคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลางมีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการระหว่างร้อยละ 87.00 – 94.00 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90.38 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับ ร้อยละ 86.50 โดยสรุปผลในแต่ละบท ได้ดังนี้

บทที่ 1 มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ

ผลการวิเคราะห์พบว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการเท่ากับ 94/ 86.50

บทที่ 2 คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม

ผลการวิเคราะห์พบว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการเท่ากับ 90 / 86.50

บทที่ 3 คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา

ผลการวิเคราะห์พบว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการเท่ากับ 90.50/ 86.50

บทที่ 4 คำใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์

ผลการวิเคราะห์พบว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการเท่ากับ 87 / 86.50

ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้เป็นแบบเรียนในการสอน ซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

จากการวิจัยการสร้างแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผล ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลการสร้างแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ผลปรากฏว่า ประสิทธิภาพของ E_1 เท่ากับ 90.38 และ ประสิทธิภาพของ E_2 เท่ากับ 86.50 สรุปได้ว่า แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ มีประสิทธิภาพ 90.38/86.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 แสดงว่า แบบเรียนมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้เนื่องจากการออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ รวมถึงกลุ่มตัวอย่างที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี เป็นผลให้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ดำเนินไปอย่างราบรื่น ส่งผลให้ได้แบบเรียนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ในสมมติฐานการวิจัย

2. ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนชาวต่างชาติที่มีผลการเรียนในระดับ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เรียนร่วมกัน จึงทำให้ได้ผลการสรุปคะแนนที่แตกต่างกัน ดังปรากฏในตารางที่ 4 พบว่า ผู้เรียนคนที่ 1, 2 และ 3 มีคะแนนค่อนข้างสูง เนื่องจากเป็นผู้เรียนกลุ่ม เก่ง ส่วนผู้เรียนกลุ่มปานกลาง ถึงอ่อน มีคะแนนไม่แตกต่างกันมากนัก สืบเนื่องจากการอธิบายคำศัพท์ให้ผู้เรียนเข้าใจ รวมถึงการยกตัวอย่างคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจ จึงทำให้การใช้คำใกล้เคียงกันเป็นเรื่องที่เข้าใจง่ายขึ้น

3. ในการทดลอง พบว่า ผู้เรียนได้คะแนนในบทที่ 1, 2, 3 สูงไล่เลี่ยกัน ส่วนบทที่ 4 ผู้เรียนได้คะแนนน้อยที่สุด เนื่องจาก

บทที่ 1 เป็นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เป็นบทที่ผู้เรียนได้คะแนนสูงมากที่สุด เท่ากับ 94.00 แสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาได้ดี ทั้งนี้เนื่องจากวงคำศัพท์ที่อยู่ในบทเรียนเป็นคำที่ผู้เรียนคุ้นเคย และมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้คำ

บทที่ 3 คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา ผู้เรียนได้คะแนนสูงที่สุดรองลงมา ร้อยละ 90.50 ทั้งนี้ เนื่องจากว่า คำกริยาเป็นคำที่ผู้เรียนพบบ่อยและมักใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า “เซ็ด ถู ขอบ พอใจ พบ เจอ ” เป็นต้น

บทที่ 2 คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม ผู้เรียนได้คะแนนมาเป็นอันดับ 3 ร้อยละ 90.00 จากการวิจัยพบว่า ในบทนี้มีคำศัพท์ใหม่หลายคำมีหลายคำในแบบเรียน เช่น คำว่า “เพื่อนคู่หู เพื่อนเกลอ สตางค์ ดั้งค์ กระบวนกร วิถีการ” เป็นต้น ดังนั้นเมื่อผู้เรียนได้พบคำใหม่ๆ คำ จึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจอยากเรียนรู้

บทที่ 4 คำใกล้เคียงกันหมวดวิเศษณ์ จากผลการวิจัยพบว่า เป็นหมวดคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้คะแนนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 87 ทั้งนี้ เนื่องจากคำวิเศษณ์ผู้เรียนมักไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวัน หรือหากใช้ก็ใช้เพียงบางคำ เช่น คำว่า “อ่อย” ผู้เรียนไม่นิยมใช้คำว่า “ถูกปาก หรือ รสดี” จึงทำให้คำวิเศษณ์หลายคำเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้เรียน ถึงอย่างไรก็ตามผู้เรียนก็ยังให้ความสนใจกับการได้เรียนรู้คำใกล้เคียงกันในภาษาไทยใหม่ๆ หลายคำ ที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในบริบทต่างๆ ได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

4. แบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ระดับกลางมีประสิทธิภาพ 90.38/86.50 โดยมีประสิทธิภาพของ E_1 มากกว่า E_2 เนื่องจากระหว่างเรียนผู้เรียนและผู้สอนมีการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ผู้เรียนนั่งเรียนด้วยกันเป็นกลุ่ม ทำให้บรรยากาศในการเรียนเป็นไปอย่างราบรื่น ผู้เรียนมีความสุขในการเรียน รวมถึงผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี แต่เมื่อผู้เรียนทราบว่าต้องมีการทดสอบหลังเรียน และต้องนั่งโต๊ะเดี่ยวในการทดสอบผู้เรียนจึงเกิดความรู้สึกกดดัน กลัวว่าจะทำคะแนนออกมาได้ไม่ดีนัก ทั้งนี้แบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติก็ยังคงมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 สอดคล้องกับงานวิจัยการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุรินทร์ของ กรรณิการ์ ศุภเวทย์ศิริ (2533: บทคัดย่อ) ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 91.11/88.31 และ สอดคล้องกับการวิจัย เรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง คำพ้องเสียง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ของ สุพรรณณี ทรัพย์เจริญ (2534: บทคัดย่อ) ที่มีประสิทธิภาพ 89.32/84.83

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

- 1.1 ควรสร้างแบบเรียน เรื่อง คำที่มีความหมายตรงกันข้ามในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ
- 1.2 ควรสร้างแบบเรียน เรื่อง คำที่มีหลายความหมายตามบริบทในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ

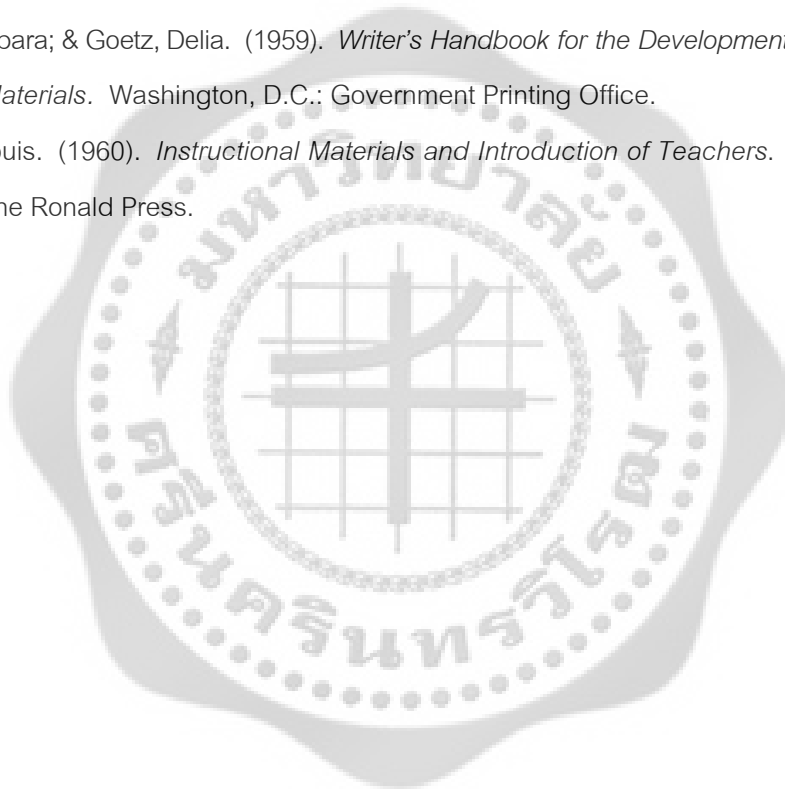
บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2524). *คู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- (2534). *การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- กัลยา มงคลชนะชัย. (2548). *การวิเคราะห์คำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1: ความถี่ ประโยชน์ใช้ในการทั่วไป และความคิดเห็นของครูที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ในแบบเรียน*. ปรินซิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กำชัย ทองหล่อ. (2533). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- แคทรียา โพธิ์ศรี. (2549). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง คำพ้อง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. ปรินซิพนิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ไบกาชฎี. (2534). *การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน. (2522). *กระบวนการดำเนินงานศูนย์วัสดุตีพิมพ์และไม่ตีพิมพ์*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชลธิรา กัลดอญ. (2518). *ส่องไทย : รวมวรรณกรรมร่วมสมัยของไทย*. กรุงเทพฯ: ศึกษิตสยาม.
- ชูลีพร สุสุวรรณ. (2549). *คำพ้องในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- ณัฐธิดา โตประเสริฐพงศ์. (2537). *คู่มือเตรียมสอบ O-NET ภาษาไทย ป.6*. กรุงเทพฯ: ไฮเอ็ดพับลิชชิง.
- ดุษฎีพร ชำนิโรคานนท์. (2530). *คำกับความหมาย ภาษาไทยและวรรณคดีไทย ศูนย์ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัช ปุณโณทก. (2526). *การศึกษาประวัติศาสตร์และวรรณคดีอีสาน*. กรุงเทพฯ: สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตยา วิจารณ์ันท์. (2551). *การสร้างแบบเรียนเรื่องการทำบุญ สำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2514). *ลักษณะภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บำรุง ไตทัศน์. (2524). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. นครปฐม: ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.*

- บุญเหลือ เทพสุวรรณ. (2523). *ประสบการณ์จากการเขียนตำราและเอกสารทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สมาคมอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย.
- ประคอง ศรีเมือง. (2537). *การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการใช้คำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชา ภาษาไทย). มหาสารคาม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป วาทิกทินกร. (2514). *ลักษณะและการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย และ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- ประเทิน มหาพันธ์. (2523). *เอกสารประกอบการสอน วิชาประถม 426 การสอนอ่านเบื้องต้น*. ชลบุรี: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บาง แแสน.
- ผกาศรี เ็นบุตร. (2526). *ทักษะและความรู้ทางภาษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- พรพิลาส เรืองโชติวิทย์. (2535). *การวิเคราะห์ความหมายของคำ*. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพ็ญศรี รังสิยากุล. (2521). *ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มาลินี ณ นคร. (2553). *การสร้างแบบเรียนเรื่องตัวสะกดภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์
- . (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- รุ่งอรุณ โจนรัตน์ดำรง. (2552). *การสร้างสื่อภาพประกอบคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฤดี กมลสวัสดิ์. (2554). *การสร้างแบบเรียนเรื่องคำพ้องเสียงสำหรับนักเรียนโรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ เกรด 6*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ แก้วแพรง. (2532). *การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- วรรณพร ศิลลาขาว. (2538). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบการสอน*. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณิ โสมประยูร. (2521?). *การสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิชรพล วิบูลยศรีน. (2553). *การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันเพ็ญ สกุลทอง. (2552). *การสร้างแบบเรียนเรื่องพยัญชนะไทยสำหรับชาวต่างชาติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิสารข์ จิตวิวัฒน์. (2541). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษ*. นครปฐม: โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศรีวิไล พลมณี. (2548). *ภาษาและการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: โรงพิมพ์ทิพย์เนตร.
- สมประสงค์ สถาปิตานนท์. (2507). *การสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใน 11 โรงเรียน ในภาคการศึกษา 1*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยการศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สมพงศ์ วิทศศักดิ์พันธ์. (2549). *การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. เชียงใหม่: มิ่งเมือง.
- สมยศ เม่นแยม. (2543). *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ: คู่มือครู*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- สรียา ทับทัน. (2549). *การศึกษารูปแบบ เนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอภาษาและวรรณกรรมไทยบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สังเวียน สถงชติกุล; และคนอื่นๆ. (2530). *วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุนีย์ อัดศาสตร์. (2526). *ความเป็นมาของแบบเรียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะศึกษามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2520). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มต้น*. กรุงเทพฯ: ประมวลศิลป์.
- หทัย ต้นหยง. (2529). *การสร้างวรรณกรรมและหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- อัมพร แก้วสุวรรณ. (2531). *วิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อัมพร พงษ์ธา. (2518). *การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เริ่มเรียนชาวต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2545). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Fries, Charles C.; & Traver, A. Alileen. (1965). *Teaching & Learning English as a Foreign Language*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Mackey, William Francis. (1965). *Language Teaching Analysis*. London: Green.
- Nolen, Barbara; & Goetz, Delia. (1959). *Writer's Handbook for the Development of Educational Materials*. Washington, D.C.: Government Printing Office.
- Shores, Louis. (1960). *Instructional Materials and Introduction of Teachers*. New York: The Ronald Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตารางแสดงผลการประเมิน ผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพของแบบเรียน

ตาราง 7 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ
ระดับกลาง ด้านรูปเล่ม

ลำดับที่	หัวข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ขนาดรูปเล่ม	3	2			
2	ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	3	2			
3	ภาพประกอบมีความเหมาะสม	2	2	1		
4	ลักษณะสีของภาพประกอบ	3	1	1		
	รวมคะแนน	11	7	2		

ตาราง 8 แสดงผลการประเมินแบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ
ระดับกลาง ด้านเนื้อหา

ลำดับที่	หัวข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน	3	2			
2	เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	2	3			
3	ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	3	2			
4	แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย	3	2			
5	มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	4	1			
	รวมคะแนน	15	10			

ตาราง 9 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่	วันที่	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง
1	6 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45	ปฐมนิเทศ ทดสอบก่อนเรียน
	7 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45	บทที่ 1 มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ
2	13 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45	บทที่ 2 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม
	14 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45	บทที่ 3 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา
3	20 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45	บทที่ 4 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์
	21 มิถุนายน 2556	14.00 - 14.45	ทดสอบหลังเรียน

ตาราง 10 แสดงคะแนนจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนแต่ละบทของแบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

คนที่	บทที่ 1 คะแนนเต็ม 20	บทที่ 2 คะแนนเต็ม 20	บทที่ 3 คะแนนเต็ม 20	บทที่ 4 คะแนนเต็ม 20
1	20	20	20	20
2	20	19	20	20
3	20	20	20	20
4	19	20	20	19
5	18	15	16	15
6	17	17	16	14
7	20	19	20	18
8	18	18	17	16
9	18	18	17	18
10	18	14	15	14
ΣX	188	180	181	174
\bar{X}	18.8	18	18.1	17.4
E_1	94.00	90.00	90.50	87.00

ค่าเฉลี่ย E_1 รวม 4 บท เท่ากับ 90.38

ตาราง 11 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ด้วยแบบเรียน เรื่อง การใช้
คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ทั้ง 4 บท

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ คะแนนเต็ม 20 คะแนน
1	19
2	19
3	19
4	18
5	15
6	16
7	17
8	18
9	17
10	15
Σf	173
\bar{X}	17.30
E_2	86.50

ตาราง 12 แสดงค่าประสิทธิภาพของ แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80 / 80

บทที่	เรื่อง	E ₁	E ₂
1	มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ	94.00	
2	คำใกล้เคียงกันหมวดคำนาม	90.00	
3	คำใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา	90.50	
4	คำใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์	87.00	
	คะแนนเฉลี่ยกิจกรรมระหว่างเรียน	90.38	
	คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังเรียน		86.50

ภาคผนวก ข

- หนังสือขอความอนุเคราะห์พัฒนาเครื่องมือ
- หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
- แบบประเมินคุณภาพแบบเรียนโดยผู้เชี่ยวชานู

ที่ ศธ 0519.12/1115

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๒ กุมภาพันธ์ 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสองภาษาลาดพร้าว

เนื่องด้วย นางสาวกรรณิการ์ ก้อนตง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบเรียน
เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง” โดยมี
อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล
เพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่เพื่อใช้แบบเรียน กับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 จำนวน 10 คน
ในระหว่างเดือนมิถุนายน 2556

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ นางสาวกรรณิการ์ ก้อนตง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-105-2163

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/1218

วันที่ 4 มีนาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์จินตนา พุทสมตะ

เนื่องด้วย นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง และ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-105-2163

ที่ ศธ 0519.12/1413

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

15 มีนาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ

เนื่องด้วย นางสาวกรรณิการ์ ก้อนตง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบเรียน
เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง” โดยมี
อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน
เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกรรณิการ์ ก้อนตง
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สิริเดช ชาตินิยม)

รองคณบดีฝ่ายสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-105-2163

ที่ ศธ 0519.12/13๑๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/3 มีนาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร

เนื่องด้วย นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบเรียน
เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง” โดยมี
อาจารย์พัชญา จิตต์เมตตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน
เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง และ
ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สิริเดช ชาตินิยม)

รองคณบดีฝ่ายสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-105-2163

ที่ ศธ 0519.12/1389

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/ 3 มีนาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ธนวัต ธีรภัทรสกุล

เนื่องด้วย นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง” โดยมี อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง และ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สิรเดช ชาตินิยม)

รองคณบดีฝ่ายสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-105-2163

ที่ ศธ 0519.12/๒๖๓๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๘ มิถุนายน 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนดาราคาม

เนื่องด้วย นางสาวกรรณิการ์ ก้อนตง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบเรียน
เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง” โดยมี
อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ
อาจารย์อัญชรินทร์ กมลวัตรวิฑูรณ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวกรรณิการ์ ก้อนตง
และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-105-2163

๒๑ มิ.ย. ๕๖

แบบประเมิน
แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	ด้านรูปเล่ม						
	1.1 ขนาดรูปเล่ม		✓				
	1.2 ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน		✓				
	1.3 ภาพประกอบมีความเหมาะสม		✓				
	1.4 ลักษณะสีของภาพประกอบ		✓				
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน		✓				
	2.2 เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม		✓				
	2.3 ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน		✓				
	2.4 แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย		✓				
	2.5 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	✓					
ข้อเสนอแนะ							
<p style="text-align: center;">ควรใส่คำอธิบายในคำนำของหนังสือ พร้อมทั้งและมีคอม เมนต์ มาลงไว้ที่ท้ายเล่ม (น.น.๑) เพื่อให้นักเรียน ศึกษานี้</p>							

ความหมายของระดับการประเมิน

5 = เหมาะสม มากที่สุด

4 = เหมาะสม มาก

3 = เหมาะสม ปานกลาง

2 = เหมาะสม น้อย

1 = เหมาะสม น้อยที่สุด หรือ ควรปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(รองศาสตราจารย์จินตนา พุทธิเมตตา)

แบบประเมิน
แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	ด้านรูปเล่ม						
	1.1 ขนาดรูปเล่ม	✓					
	1.2 ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	✓					
	1.3 ภาพประกอบมีความเหมาะสม		✓				
	1.4 ลักษณะสีของภาพประกอบ	✓					
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน	✓					
	2.2 เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม		✓				
	2.3 ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	✓					
	2.4 แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย	✓					
	2.5 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	✓					
ข้อเสนอแนะ							
คำศัพท์ ที่กรออังกฤษที่พิมพ์ไม่ถูก คือ มี e dos รวดลง ใน							
บทเรียน: อีโอดี รวดลง มา เรอ คำศัพท์ ที่พิมพ์ ไม่ เรน คำว่า "ช้า"							
คำศัพท์ ที่กรออังกฤษ รวดลง เป็น slow/slowly และ late							

ความหมายของระดับการประเมิน

5 = เหมาะสม มากที่สุด

4 = เหมาะสม มาก

3 = เหมาะสม ปานกลาง

2 = เหมาะสม น้อย

1 = เหมาะสม น้อยที่สุด หรือ ควรปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เจริญกิจ)

แบบประเมิน
แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	ด้านรูปเล่ม						
	1.1 ขนาดรูปเล่ม	✓					
	1.2 ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	✓					
	1.3 ภาพประกอบมีความเหมาะสม	✓					
	1.4 ลักษณะสีของภาพประกอบ	✓					
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน	✓					
	2.2 เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	✓					
	2.3 ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	✓					
	2.4 แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย	✓					
	2.5 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	✓					
ข้อเสนอแนะ							
ได้เสนอไว้ในเอกสารแนบ							
.....							
.....							
.....							

ความหมายของระดับการประเมิน

5 = เหมาะสม มากที่สุด

4 = เหมาะสม มาก

3 = เหมาะสม ปานกลาง

2 = เหมาะสม น้อย

1 = เหมาะสม น้อยที่สุด หรือ ควรปรับปรุง

ลงชื่อ..... พิชญ์ นกนิลพัชร์ผู้ประเมิน

(อาจารย์พัชรี ไชติกเสถียร)

แบบประเมิน
แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	ด้านรูปเล่ม						
	1.1 ขนาดรูปเล่ม		✓				
	1.2 ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน		✓				
	1.3 ภาพประกอบมีความเหมาะสม			✓			
	1.4 ลักษณะดีของภาพประกอบ			✓			
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน		✓				
	2.2 เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม		✓				
	2.3 ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน		✓				
	2.4 แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย		✓				
	2.5 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน		✓				
ข้อเสนอแนะ							
.....							
.....							
.....							
.....							

ความหมายของระดับการประเมิน

5 = เหมาะสม มากที่สุด

4 = เหมาะสม มาก

3 = เหมาะสม ปานกลาง

2 = เหมาะสม น้อย

1 = เหมาะสม น้อยที่สุด หรือ ควรปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(อาจารย์ธันวดี อีร์ภัทรสกุล)

แบบประเมิน
แบบเรียน เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย
สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับ	รายการ	ระดับการประเมิน					หมายเหตุ
		5	4	3	2	1	
1	ด้านรูปเล่ม						
	1.1 ขนาดรูปเล่ม	✓					
	1.2 ขนาดตัวอักษรเหมาะสมชัดเจน	✓					
	1.3 ภาพประกอบมีความเหมาะสม	✓					
	1.4 ลักษณะสีของภาพประกอบ	✓					
2	ด้านเนื้อหา						
	2.1 เนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมายของบทเรียน	✓					
	2.2 เนื้อหาถูกต้อง เหมาะสม	✓					
	2.3 ระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	✓					
	2.4 แบบฝึกหัดและกิจกรรมสอดคล้องจุดมุ่งหมาย	✓					
	2.5 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน	✓					
ข้อเสนอแนะ							
<p style="font-size: small;">ในกรณีที่ครูผู้สอนไม่สะดวกในการประเมิน กรุณาแจ้งชื่อครูผู้สอน</p> <p style="font-size: small;">ผู้ตรวจประเมิน</p>							

ความหมายของระดับการประเมิน

5 = เหมาะสม มากที่สุด

4 = เหมาะสม มาก

3 = เหมาะสม ปานกลาง

2 = เหมาะสม น้อย

1 = เหมาะสม น้อยที่สุด หรือ ควรปรับปรุง

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

(อาจารย์อัญชรินทร์ กมลวัตรารัติน)

ภาคผนวก ค
แผนการจัดการเรียนรู้

5. สื่อการสอน

5.1 แบบเรียนเรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน บทที่ 1 มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ

5.2 บัตรคำ

6. การวัดและประเมินผล

6.1 การสนทนาและการตอบคำถาม

6.2 การมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

6.3 การทำแบบทดสอบหลังเรียน บทที่ 1

4.3 ชั้นสรุป

- 4.3.1 ผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันสรุปคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม
- 4.3.2 ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 4.3.3 เฉลยกิจกรรม และทบทวนบทเรียน

5. สื่อการสอน

- 5.1 แบบเรียนบทที่ 2 เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม
- 5.2 บัตรคำ

6. การวัดและประเมินผล

- 6.1 การสนทนาและการตอบคำถาม
- 6.2 การมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.3 การทำแบบทดสอบหลังเรียน บทที่ 2

4.3 ชั้นสรุป

- 4.3.1 ผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันสรุปคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา
- 4.3.2 ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 4.3.3 เฉลยกิจกรรม และทบทวนบทเรียน

5. สื่อการสอน

- 5.1 แบบเรียนบทที่ 3 เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา
- 5.2 ภาพประกอบ

6. การวัดและประเมินผล

- 6.1 การสนทนาและการตอบคำถาม
- 6.2 การมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.3 การทำแบบทดสอบหลังเรียน บทที่ 3

4.3 ชั้นสรุป

- 4.3.1 ผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันสรุปคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์
- 4.3.2 ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ 1 และ 2
- 4.3.3 เผลยกิจกรรม และทบทวนบทเรียน

5. สื่อการสอน

- 5.1 แบบเรียนบทที่ 4 เรื่อง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์
- 5.2 ภาพประกอบ

6. การวัดและประเมินผล

- 6.1 การสนทนาและการตอบคำถาม
- 6.2 การมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 6.3 การทำแบบทดสอบหลังเรียน บทที่ 4

ภาคผนวก ง
แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ
ระดับกลาง

การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทย

สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง

A TEXTBOOK OF THAI WORDS WITH SIMILAR
MEANINGS FOR INTERMEDIATE
FOREIGN LEARNERS

คน

ประชากร

มีไข้

ตัวร้อน

เป็นไข้

ประชาชน

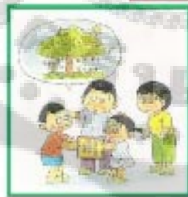
งาม

สวย

คู่หู

เพื่อนกล่อ

พูดไป

พูดเท็จ

โกหก

เพื่อนสนิท

กรรมการ ก้อนดง

คำนำ

แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง ได้สร้างขึ้น เพื่อให้สอนอ่านและเขียนภาษาไทย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถฝึกอ่านและเขียนคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยได้ถูกต้อง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดบทเรียน เป็น 4 บท ดังนี้ คือ

บทที่ 1 มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ

บทที่ 2 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม

บทที่ 3 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา

บทที่ 4 คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์

ในบทเรียนแต่ละบทมีสาระสำคัญในการสอน ดังนี้คือ คำศัพท์พร้อมภาพประกอบ รวมถึง คำอธิบายในแต่ละข้อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น มีแบบฝึกหัดท้ายบทพร้อมเฉลย เพื่อให้ผู้เรียน ได้ลองฝึกทักษะของตนเอง ทั้งนี้ผู้วิจัยหวังว่า แบบเรียนเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติได้เป็นอย่างดี

กรรณิการ์ ก้อนดง

เมษายน 2556

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	76
2	79
3	97
4	115
แบบทดสอบหลังเรียน	133
เฉลยแบบฝึกหัดท้ายบท	135
เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน	139

บทที่ 1

มารู้จักคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเถอะ

คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หมายถึง คำที่เขียนไม่เหมือนกัน แต่มีความหมายใกล้เคียงกัน และการนำไปใช้ก็แตกต่างกันด้วย คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในที่นี้แบ่งเป็น 3 หมวดใหญ่ๆ คือ

1. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม เช่น

เพื่อน	หมายถึง	ผู้ชอบพอรักใคร่กัน ผู้สนิทสนมคุ้นเคยกัน (friend)
มิตร	หมายถึง	เพื่อนรักใคร่คุ้นเคย (friend)
สหาย	หมายถึง	เพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุข (friend)

2. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา เช่น

คอย	หมายถึง	มุ่งรออยู่ รอ ใฝ่ดู (wait)
รอ	หมายถึง	<u>คอย</u> ใฝ่ (wait)

3. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์ เช่น

ค่อย	หมายถึง	ไม่ดัง <u>เบา</u> (quietly)
เบา	หมายถึง	<u>ค่อย</u> <u>ค่อยๆ</u> (softly)

กิจกรรมที่ 1 ชวนกันคิด ช่วยกันตอบ

คำสั่ง: จงเติมคำในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คือ

.....

.....

.....

.....

2. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมี หมวด ได้แก่

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

กิจกรรมที่ 2 : อยู่ไหนนะคำใกล้เคียงกัน

คำสั่ง: จงเลือกคำในช่องขวามือที่ตรงกับคำที่กำหนดให้

1.	ฉลาด	ก. โกง
2.	เจ็บ	ข. พอง
3.	ตกลง	ค. เยอะ
4.	ทุจริต	ง. เสียใจ
5.	บวม	จ. ปวด
6.	ทำ	ฉ. ขึ้น
7.	เฉย	ช. ย้ำ
8.	เคย	ซ. ดิ้น
9.	ผลึก	ฅ. สรรหา
10.	มาก	ญ. เจอ
11.	พบ	ฎ. ยินยอม
12.	เลือก	ฏ. ปฏิบัติ
13.	เศร้า	ฐ. ป้าย
14.	ฝัน	ฑ. นิ่ง
15.	ซ้ำ	ฒ. คั่น

บทที่ 2

คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำนาม

คำว่า “ บ้าน ที่พัก บ้านพัก ”

1. **บ้าน** หมายถึง สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย (home)
2. **ที่พัก** หมายถึง ที่อยู่อาศัย (residence)
3. **บ้านพัก** หมายถึง บ้านที่ทางราชการหรือองค์กรต่าง ๆ สร้างขึ้นให้เป็นที่อยู่ชั่วคราวของเจ้าหน้าที่ (official residence)

1. **บ้าน** (home)
 - 1.1 นื่องไปเล่นที่บ้านเพื่อน
 - 1.2 สุดาอยู่ที่บ้านกับคุณพ่อคุณแม่
 - 1.3 บ้านของฉันอยู่ใกล้กับโรงเรียน
2. **ที่พัก** (residence)
 - 2.1 กว่าเราจะขับรถถึงที่พักก็มีดพอดี
 - 2.2 สมชายจองที่พักที่หัวหิน
 - 2.3 ที่พักที่เราจองไว้ในจังหวัดภูเก็ตอยู่ใกล้ทะเล
3. **บ้านพัก** (official residence)
 - 3.1 มาลียู่บ้านพักทหารที่ทางราชการจัดให้
 - 3.2 ครอบครัวของวิชัยอาศัยอยู่ที่บ้านพักครูในโรงเรียน
 - 3.3 บริษัทของกันยามีบ้านพักให้พนักงาน

2. คำว่า “ เงิน สตางค์ ตังค์ ”

1. **เงิน** หมายถึง วัตถุที่ใช้วัดราคาในการซื้อขาย แลกเปลี่ยนกัน วัตถุที่มีตราของรัฐ ใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย (money)
2. **สตางค์** หมายถึง เงินที่ใช้สอย (money)
3. **ตังค์** เป็นภาษาพูด หมายถึง เงินที่ใช้สอย เป็นคำย่อจากคำว่า **สตางค์** (money)

1. เงิน (money)

- 1.1 มานีเก็บเงินเพื่อซื้อเสื้อตัวใหม่
- 1.2 กิ่งแก้วได้เงินไปโรงเรียนวันละ 30 บาท
- 1.3 ปิดการทำงานเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว

2. สตางค์ (money)

- 2.1 เขาเป็นคนมีสตางค์
- 2.2 เราไม่มีเงินติดตัวมาแม้แต่สตางค์เดียว
- 2.3 คุณพ่อคุณแม่เก็บเงินทุกบาททุกสตางค์เพื่อลูก

3. ตังค์ (money)

- 3.1 แม่ให้ตังค์ฉันซื้อขนม
- 3.2 ในกระเป๋าของสมชายมีตังค์ 100 บาท
- 3.3 ฉันเก็บตังค์เพื่อซื้อกระเป๋าใบใหม่

คำว่า **ตังค์** เป็นคำที่ตัดมาจากคำว่า **สตางค์** เป็นคำภาษาพูดใช้กับผู้พูดที่คุ้นเคยกันนะครับ

3. คำว่า “ มานะ เพียร ”

1. **มานะ** หมายถึง ความพยายาม ความตั้งใจจริง ความพากเพียร (endurance)
2. **เพียร** หมายถึง ความบากบั่น ความกล้าแข็ง (persistence)

1. **มานะ** (endurance)
 - 1.1 เขาเป็นคนที่**มานะ**ในการทำงาน
 - 1.2 ถ้าเรามี**มานะ**เราจะทำงานได้สำเร็จ
 - 1.3 คุณปู่สอนให้ฉันมีความ**มานะ**ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก
2. **เพียร** (persistence)
 - 2.1 เด็กนักเรียนควรมีความขยันหมั่น**เพียร**
 - 2.2 ความ**เพียร**นำไปสู่ความสำเร็จ
 - 2.3 เขาพาก**เพียร**ทำงานทุกอย่างที่ได้รับมอบหมาย

4. คำว่า “ ธุระ ภาระ ”

1. **ธุระ** หมายถึง หน้าที่การงานที่พึงกระทำ (business)
2. **ภาระ** หมายถึง ธุระที่หนัก การงานที่หนัก หน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ (burden, commitment)

1. **ธุระ (business)**
 - 1.1 สุขุมต้องรีบไป**ธุระ**ที่ต่างจังหวัด
 - 1.2 ทุกคนต่างก็มี**ธุระ**ที่ต้องทำในแต่ละวัน
 - 1.3 เย็นนี้วันเพ็ญมาคูด**ธุระ**ที่บ้านของสุดา
2. **ภาระ (burden, commitment)**
 - 2.1 พ่อแม่มี**ภาระ**ในการเลี้ยงดูลูก
 - 2.2 **ภาระ**ของคุณครูคือการอบรมสั่งสอนศิษย์
3. **ภาระ**ในวันพຼ່งนี้ทำให้ฉันนอนไม่หลับ

ธุระ เป็นงานที่จะทำ
หรือไม่ทำก็ได้ แต่ ภาระ
เป็นงานที่ต้องทำไม่ทำไม่ได้
นะครับ

5. คำว่า “ ตัวอย่าง แบบอย่าง ”

1. ตัวอย่าง หมายถึง สิ่งที่น่ามาอ้างเพื่อแสดงให้เห็นลักษณะที่เป็นส่วนรวมทั้งหมด (example)
2. แบบอย่าง หมายถึง ตัวอย่างที่จะอ้างเป็นบรรทัดฐานได้ (model)

1. ตัวอย่าง (example)
 - 1.1 คุณครูอธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ
 - 1.2 คุณยายบอกอยู่เสมอว่าตัวอย่างที่ดีมีค่ามากกว่าคำสอน
 - 1.3 อุไรเห็นบ้านตัวอย่างแล้วจึงรีบตัดสินใจส่งจดทันที
2. แบบอย่าง (model)
 - 2.1 เราควรเลือกทำตามแบบอย่างที่ดี
 - 2.2 กิตติทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่น้อง
 - 2.3 สมใจคือแบบอย่างคนที่ใช้ชีวิตแบบพอเพียง

ส่วนใหญ่เราใช้คำ ตัวอย่าง
กับ สิ่งของ ส่วน
แบบอย่างเรามักจะใช้กับคน
นะครับ

6. คำว่า “อาหาร ของกิน ”

1. **อาหาร** หมายถึง ของกิน เครื่องค้ำ
จุนชีวิต เครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต (food)
2. **ของกิน** หมายถึง ของสำหรับกิน
(foodstuff)

1. **อาหาร (food)**
 - 1.1 **อาหาร**ทำให้ร่างกายแข็งแรง
 - 1.2 **อาหาร**มีอันเป็นมือที่อวยที่สุด
 - 1.3 คุณแม่ทำข้าวต้มเป็น**อาหาร**ให้พวกเรา
2. **ของกิน (foodstuff)**
 - 2.1 ในตลาดมี**ของกิน**มากมาย
 - 2.2 ฉันชวนพี่ไปหา**ของกิน**ที่ปากซอย
 - 2.3 คุณอาเตรียม**ของกิน**ไว้ให้หลานๆ

เราใช้คำ **ของกิน** กับประโยค
บอกเล่าหรือกับผู้พูดที่เราสนิทกัน
เท่านั้นนะครับ แต่ถ้าต้องพูดกับ
ผู้ใหญ่หรือผู้ที่ไม่คุ้นเคยให้เลือกใช้
คำ **อาหาร** นะครับ

7. คำว่า “ เพื่อนสนิท เพื่อนคู่หู เพื่อนเกลอ ”

1. **เพื่อนสนิท** หมายถึง เพื่อนที่ถูกต้องใจกัน
(close friend)

2. **เพื่อนคู่หู** หมายถึง เพื่อนที่ถูกต้องใจกัน
(buddy)

3. **เพื่อนเกลอ** หมายถึง เพื่อนสนิท
เพื่อนร่วมน้ำสาบาน (buddy)

1. **เพื่อนสนิท** (close friend)

1.1 ปรีชา คือ **เพื่อนสนิท**ของเขา

1.2 **เพื่อนสนิท** คือ เพื่อนที่ดีที่สุด

1.3 ฉันมี**เพื่อนสนิท**หลายคน

2. **เพื่อนคู่หู** (buddy)

2.1 สุดาและมานีเป็น**เพื่อนคู่หู**กันตั้งแต่เด็ก

2.2 หมา และ แมวที่บ้านฉันเป็น**เพื่อนคู่หู**กันอย่างไม่น่าเชื่อ

2.3 สองคนนี้เป็น**เพื่อนคู่หู**ไปไหนด้วยกันตลอด

3. **เพื่อนเกลอ** (buddy)

3.1 ปรีชาเป็น**เพื่อนเกลอ**ที่ฉันรักมาก

3.2 กานดาเป็น**เพื่อนเกลอ**กับแก้วตาตั้งแต่เด็ก

3.3 ชูติมาทำอาหารเลี้ยง**เพื่อนเกลอ**

สามคำนี้ส่วนใหญ่

มักใช้กับ คนสองคน หรือ

สัตว์ สองตัวนะครับ

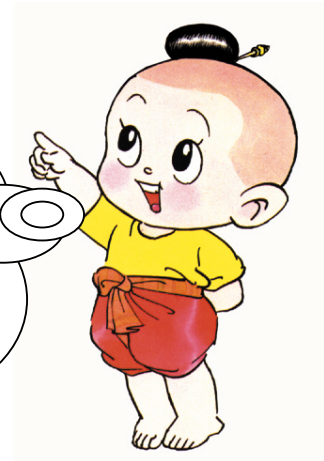
8. คำว่า “ กระบวนการ วิธีการ ”

1. กระบวนการ หมายถึง ปรัชญาการดำเนินงาน
ธรรมชาติที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงอย่างมีระเบียบ
(process)
2. วิธีการ หมายถึง วิธีปฏิบัติตามหลักการเป็น
ขั้นตอนอย่างมีระบบ (procedure , method)

1. กระบวนการ (process)
 - 1.1 สมชายทำงานตาม**กระบวนการ**ที่วางไว้
 - 1.2 คุณครูฝึกให้นักเรียนใช้**กระบวนการ**คิด
 - 1.3 สมอองมี**กระบวนการ**ทำงานที่ซับซ้อน
2. วิธีการ (procedure, method)
 - 2.1 เราต้องเรียนรู้**วิธีการ**ทำงาน
 - 2.2 สมหมายมี**วิธีการ**เก็บรักษาเสื้อผ้าให้ใหม่เสมอ
 - 2.3 คุณครูสอน**วิธีการ**แก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์

กระบวนการ ส่วนใหญ่ ใช้คู่กับสิ่งที่จับต้อง
ไม่ได้ เช่น กระบวนการคิด กระบวนการ
ทำงาน ส่วน วิธีการ มักใช้คู่กับสิ่งที่จับต้อง
ได้ เช่น วิธีการทำอาหาร วิธีการเดินทาง
และจับต้องไม่ได้ เช่น วิธีการคิด วิธีการ

9. คำว่า “ เครื่องหมาย สัญลักษณ์ ”

1. **เครื่องหมาย** หมายถึง สิ่งที่ทำขึ้นแสดง
ความหมายเพื่อจดจำหรือกำหนดรู้ (mark , sign)
2. **สัญลักษณ์** หมายถึง สิ่งที่กำหนดนิยมกันขึ้น
เพื่อให้ใช้หมายความแทนอีกสิ่งหนึ่ง (mark ,
symbol)

1. **เครื่องหมาย** (mark, sign)
 - 1.1 การขับรถต้องดู**เครื่องหมาย**จราจร
 - 1.2 **เครื่องหมาย** ? (ปรัศนีย์) ใช้หลังข้อความที่เป็นคำถาม
 - 1.3 ฉันทำ**เครื่องหมาย** * (ดอกจัน) ไว้หน้าข้อความที่สำคัญ
2. **สัญลักษณ์** (mark, symbol)
 - 2.1 ดอกมะลิเป็น**สัญลักษณ์**ของวันแม่
 - 2.2 ทุกประเทศจะมีธงชาติเป็น**สัญลักษณ์**
 - 2.3 สีดำเป็น**สัญลักษณ์**ของความทุกข์

10. คำว่า “ ตัวร้อน มีไข้ เป็นไข้ ”

1. **ตัวร้อน** หมายถึง อาการของร่างกายที่มีอุณหภูมิสูงกว่าปกติ (having a temperature)
2. **มีไข้ เป็นไข้** หมายถึง มีอาการของโรคทำให้ตัวร้อน (having a fever)

1. **ตัวร้อน (having a temperature)**
 - 1.1 คนเป็นไข้จะมีอาการ**ตัวร้อน**
 - 1.2 หากมีอาการ**ตัวร้อน**ควรไปหาหมอ
 - 1.3 พลดย**ตัวร้อน**และปวดหัวจึงนอนพัก
2. **มีไข้ เป็นไข้ (having a fever)**
 - 2.1 น้อง**มีไข้**สูงแม่จึงเช็ดตัวให้
 - 2.2 อุดม**มีไข้**จึงนอนพักผ่อน
 - 2.3 อากาศร้อนๆ หนาวๆ ทำให้**เป็นไข้**ได้ง่าย

11. คำว่า “ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ”

1. **ระเบียบ** หมายถึง แบบแผนที่วางไว้ เป็นแนวปฏิบัติหรือดำเนินการ (regulation)
2. **กฎเกณฑ์** หมายถึง ข้อกำหนดที่วางไว้เป็นหลัก หลักเกณฑ์ (rule)

1. **ระเบียบ** (regulation)
 - 1.1 สมศรีเป็นคนมี**ระเบียบ**วินัย
 - 1.2 นักเรียนต้องปฏิบัติตาม**ระเบียบ**ของโรงเรียน
 - 1.3 สมชายศึกษา**ระเบียบ**ของบริษัท
2. **กฎเกณฑ์** (rule)
 - 2.1 **กฎเกณฑ์**ของโรงงานนี้เคร่งครัดมาก
 - 2.2 แต่ละประเทศล้วนมี**กฎเกณฑ์**ที่ตั้งไว้
 - 2.3 ทุกคนต้องปฏิบัติตาม**กฎเกณฑ์**ที่วางไว้

กฎเกณฑ์ จะมีความเคร่งครัด
มากกว่า ระเบียบ นะครับ

12. คำว่า “ หมู่ พวก กลุ่ม ”

1. **หมู่** หมายถึง กลุ่มชนิดเดียวกัน พวกเดียวกัน (group, category)
2. **พวก** หมายถึง คน สัตว์ หรือสิ่งต่างๆ ที่รวมกันเข้าเป็นกลุ่มเป็นหมู่ตามอาชีพหรือชนิด (group)
3. **กลุ่ม** หมายถึงคน สัตว์ หรือสิ่งต่างๆ ที่รวมกันเป็นหมู่ๆ หรือเป็นกลุ่มก้อน (group)

1. **หมู่** (group, category)
 - 1.1 พวกเราไปกันเป็นหมู่คณะ
 - 1.2 สุนัขจัดหนังสือเป็นหมวดหมู่
 - 1.3 หมู่ลูกเสือแยกกันไปบำเพ็ญประโยชน์
2. **พวก** (group)
 - 2.1 เรามีพรรคพวกมาก
 - 2.2 สุชาติเป็นคนรักพวกพ้อง
 - 2.3 พวกนักเรียนเล่นกันอยู่กลางสนาม
3. **กลุ่ม** (group)
 - 3.1 ครูให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม
 - 3.2 พวกเราจับกลุ่มคุยกัน
 - 3.3 ประเทศไทยมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่

13. คำว่า “ คน ประชาชน ประชากร ”

1. คน หมายถึง มนุษย์ (human)
2. ประชาชน หมายถึง พลเมือง คนทั่วไปที่ไม่ใช่ข้าราชการ (people)
3. ประชากร หมายถึง หมู่คน หมู่พลเมือง (เกี่ยวกับจำนวน) (population)

1. คน (human)
 - 1.1 เขาเป็นคนดี
 - 1.2 ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน
 - 1.3 ห้องนี้มีนักเรียนชาย 3 คน
2. ประชาชน (people)
 - 2.1 ในเมืองมีประชาชนอาศัยอยู่หนาแน่น
 - 2.2 ประชาชนชาวไทยล้วนมีความสามัคคี
 - 13 รัฐบาลเปิดอบรมให้ความรู้แก่ประชาชน
3. ประชากร (population)
 - 3.1 ประชากรของไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
 - 3.2 วันที่ 11 กรกฎาคม เป็นวันประชากรโลก
 - 3.3 จีนเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก

คน เป็นคำที่สามารถใช้ได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ส่วน ประชาชน และ ประชากร เป็นรูปแบบภาษาที่เป็นทางการนะครับ

14. คำว่า “ ค่า ราคา มูลค่า ”

1. **ค่า** หมายถึง มูลค่าหรือราคาของสิ่งใดๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ที่มีประโยชน์ในทางใช้สอย แลกเปลี่ยน หรือทางจิตใจ เป็นต้น (value)
2. **ราคา** หมายถึง มูลค่าของสิ่งของที่คิดเป็นเงินตรา (price cost)
3. **มูลค่า** หมายถึง ค่าของสิ่งของ ราคาของสิ่งของ (value, price)

1. **ค่า (value)**
 - 1.1 **ค่า**ของคนอยู่ที่ผลของงาน
 - 1.2 **คุณค่า**ของผักคือมีวิตามินสูง
 - 1.3 **ค่า**ของนาฬิกาเรือนนี้ไม่สามารถประเมินได้
2. **ราคา (price, cost)**
 - 2.1 เสื้อตัวนั้น**ราคา**เท่าไร
 - 2.2 แม่ค้าปรับ**ราคา**ขายปลีกล้านตาล
 - 2.3 ธนาคารตี**ราคา**บ้านหลังนั้นไว้ที่ราคาสองล้านบาท
3. **มูลค่า (value, price)**
 - 3.1 บ้านหลังนี้มี**มูลค่า**มหาศาล
 - 3.2 ของชิ้นนี้มี**มูลค่า** 500 บาท
 - 3.3 **มูลค่า**การส่งออกสินค้าของบริษัทเพิ่มขึ้น

15. คำว่า “ หนังสือเรียน ตำราเรียน ”

1. **หนังสือเรียน** หมายถึง เอกสารที่ใช้ในการเรียน (a school textbook)
2. **ตำราเรียน** หมายถึง แบบแผนที่ว่าด้วยหลักวิชาต่างๆ (textbook)

1. **หนังสือเรียน** (a school textbook)
 - 1.1 สูดหยิบหนังสือเรียนขึ้นมาอ่านเพื่อเตรียมตัวสอบ
 - 1.2 ปรีชาให้เพื่อนยืมหนังสือเรียน
 - 1.3 เราสามารถค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ตเพิ่มเติมจากหนังสือเรียน
2. **ตำราเรียน** (textbook)
 - 2.1 นักเรียนท่องตำราเรียน
 - 2.2 เปรมใจนั่งทบทวนตำราเรียน
 - 2.3 เพชราชอบตำราเรียนใส่กระเป๋าไปโรงเรียนทุกวัน

ปัจจุบัน เรามักใช้คำว่า **หนังสือเรียน** มากกว่า **ตำราเรียน** นะครับ

กิจกรรมที่ 1

คำสั่ง: เขียนคำศัพท์จากภาพและคำอธิบายที่กำหนดให้ได้จำนวนคำมากที่สุด

1. วัตถุที่ใช้วัดราคาในการซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน

2. ทำโดยมานะบากบั่น

3. สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย

4. หน้าที่การงานที่พึงกระทำ

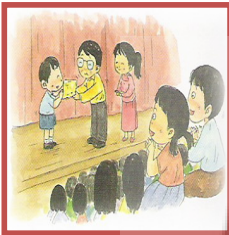
5. เพื่อนที่ถูกคอกถูกใจกัน เพื่อนร่วมทุกข์ยาก

6. ของสำหรับกิน

7. สิ่งที่จะอ้างเป็นบรรทัดฐานได้

8. อาการของร่างกายที่มีอุณหภูมิสูงกว่าปกติ

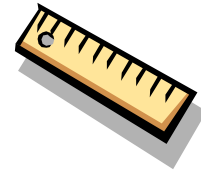
9. สิ่งที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ใช้หมายความแทนอีกสิ่งหนึ่ง

10. การเปลี่ยนแปลงอย่างมีระเบียบ

กิจกรรมที่ 2

คำสั่ง: โยงเส้นจับคู่คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน

1.	กฎ	หนังสือเรียน
2.	หมู่	บ้าน
3.	เครื่องหมาย	แบบอย่าง
4.	ประชาชน	มานะ
5.	ค่า	กลุ่ม
6.	ตัวอย่าง	ภาวะ
7.	ที่พัก	ราคา
8.	ถูระ	ตำราเรียน
9.	เพียร	ระเบียบ
10.	ประชากร	สัญลักษณ์

บทที่ 3

คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำกริยา

1. คำว่า “ เพิ่ม เต็ม ”

1. **เพิ่ม** หมายถึง ทำให้มากขึ้น

(to increase)

2. **เติม** หมายถึง เพิ่มสิ่งที่ยังบกพร่องอยู่

(to add)

1. **เพิ่ม** (to increase)

1.1 น้องมีชุดสวย**เพิ่ม**อีก 1 ชุด

1.2 คุณพ่อมีค่าใช้จ่าย**เพิ่ม**ขึ้น

1.3 รายได้ของฉัน**เพิ่ม**ขึ้นจากการขายขนม

2. **เติม** (to add)

2.1 บริษัท**เติม**น้ำใส่แก้วจนเต็ม

2.2 พี่ไปปั๊มเพื่อ**เติม**น้ำมันรถ

2.3 คุณแม่**เติม**ข้าวให้น้อง

เราใช้ **เพิ่ม** สำหรับ คน สัตว์ สิ่งของ
ส่วน **เติม** ใช้ได้เฉพาะสิ่งของ กับ
คำนามที่นับไม่ได้เท่านั้นนะคะ

2. คำว่า “ขัด ถู เช็ด”

98

1. **ขัด** หมายถึง ถูให้เกลี้ยง ถูให้ผ่องใส ถูให้ข้นเงา (to scrub, to polish)

2. **ถู** หมายถึง เช็ดโดยวิธีใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งไถไปไถมา ให้สะอาด (to rub)

3. **เช็ด** หมายถึง ทำให้แห้งหรือให้สะอาดโดยใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีผ้าหรือกระดาษเป็นต้น (to wipe)

1. **ขัด** (to scrub, to polish)

- 1.1 ฉันขัดซีดีตอนอาบน้ำ
- 1.2 ฉันใช้แปรงขัดพื้นห้องน้ำ
- 1.3 คุณแม่ขัดเครื่องเงินจนเงา

2. **ถู** (to rub)

- 2.1 น้องถูพื้นบ้าน
- 2.2 ฉันใช้สบู่ถูฝ่ามือ
- 2.3 ฉันใช้ฟองน้ำถูตัว

3. **เช็ด** (to wipe)

- 3.1 พี่ใช้ผ้าเช็ดเหงื่อที่หน้า
- 3.2 น้องใช้ผ้าเช็ดที่พื้น
- 3.3 ฉันใช้ผ้าเช็ดที่ตัวให้แห้งหลังอาบน้ำ

เช็ด กับ ถู นั้น ออกแรงไม่
มาก แต่ ขัด ต้องออกแรง
มากกว่าปกติเพื่อให้สะอาด
เป็นพิเศษ

3. คำว่า “ พัก อยู่ อาศัย ”

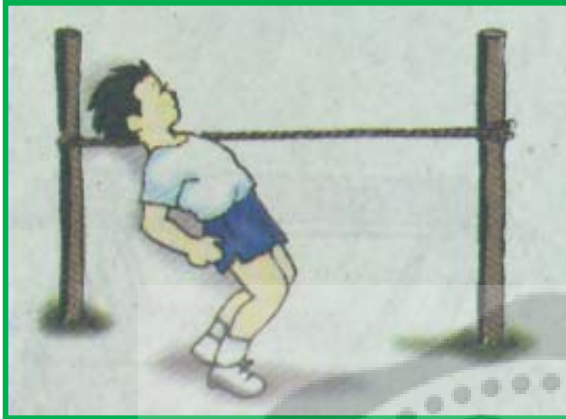
1. พัก หมายถึง หยุดชั่วคราว อาศัยชั่วคราว (to take a break , to stay)
2. อยู่ หมายถึง พัก, อาศัย (to live)
3. อาศัย หมายถึง พักพิง พักผ่อน (to reside)

1. พัก (to take a break , to stay)
 - 1.1 เขามาพักที่นี่ได้ 3 วันแล้ว
 - 1.2 เรายกกลับมาพักที่เก่าอีก
 - 1.3 คุณครูอนุญาตให้นักเรียนไปพัก 10 นาที
2. อยู่ (to live)
 - 2.1 ปลาอยู่ในน้ำ
 - 2.2 ฉันอยู่บ้านกับพี่สาวสองคน
 - 2.3 คุณลุงอยู่ที่ต่างจังหวัด
3. อาศัย (to reside)
 - 3.1 นกน้อยอาศัยอยู่บนต้นไม้
 - 3.2 ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ที่นี่ นานกว่า 10 ปีแล้ว
 - 3.3 บุญมาและครอบครัวมาอาศัยอยู่ที่เมืองไทย

พัก กับ อยู่ เป็นภาษา
ไม่เป็นทางการ ส่วน อาศัย
เป็นภาษาที่เป็นทางการ

4. คำว่า “ กีดขวาง กีดกัน ขัดขวาง ”

1. **กีดขวาง** หมายถึง ขวางกั้นไว้ ขวางเกะกะ (to obstruct)
2. **กีดกัน** หมายถึง กั้นไม่ให้ทำได้สะดวก (to obstruct, to interrupt)
3. **ขัดขวาง** หมายถึง ทำให้ไม่สะดวก ทำให้ติดขัด (to obstruct, to prevent)

1. **กีดขวาง (to obstruct)**
 - 1.1 เขาเห็นป้าย**กีดขวาง**ทางเดิน
 - 1.2 สุนัขนอน**กีดขวาง**ทางเดิน
 - 1.3 มีคนยกของมา**กีดขวาง**ประตูหน้าบ้าน
2. **กีดกัน (to obstruct , to interrupt)**
 - 2.1 ความรักของเขาและเธอถูก**กีดกัน**
 - 2.2 ถ้าเขาจะทำใครก็ไม่สามารถมา**กีดกัน**ได้
 - 2.3 ทอฝันมักถูก**กีดกัน**ไม่ให้พบกับพ่อ
3. **ขัดขวาง (to obstruct, to prevent)**
 - 3.1 หัวหน้า**ขัดขวาง**การทำงานของเข
 - 3.2 เพื่อนๆ **ขัดขวาง**ไม่ให้เขาทำผิด
 - 3.3 เมื่อไม่มีอะไรมา**ขัดขวาง**เขาก็ทำงานได้อย่างราบรื่น

ส่วนใหญ่เรามักใช้คำ **กีดขวาง** กับ คน สัตว์ หรือสิ่งของ ที่เป็นสิ่งที่มองเห็นและจับต้องได้ ส่วน **กีดกัน** และ **ขัดขวาง** เรามักใช้กับการกระทำของ คน สัตว์ หรือสิ่งอื่นๆ ที่เป็นพฤติกรรม ไม่สามารถจับต้องได้

5. คำว่า “ ดู เห็น มอง ”

1. **ดู** หมายถึง ใช้สายตาเพื่อให้เห็น (to look at)
2. **เห็น** หมายถึง อาการของตาที่ประสบ รูป ปากฎแก่ตา ปากฎแก่ใจ คิดรู้ (to see)
3. **มอง** หมายถึง มุ่งดู (to look at)

1. **ดู** (to look at)
 - 1.1 ฉันดูรูปถ่ายเมื่อตอนยังเด็ก
 - 1.2 น้องดูการ์ตูนอย่างสนุกสนาน
 - 1.3 คุณแม่ให้ฉันช่วยดูน้อง
2. **เห็น** (to see)
 - 2.1 ฉันเห็นคนแก่เดินข้ามถนน
 - 2.2 เขาเห็นภาพได้ชัดเจน
 - 2.3 คุณเห็นบ้านหลังนี้แล้วทำไมนี่ถึงอดีต
3. **มอง** (to look at)
 - 3.1 เดชามองหาชุดใส่ไปทำงาน
 - 3.2 เด็กคนนี้มองหน้าฉันอย่างสงสัย
 - 2.3 เรามองดูสุนัขที่กำลังเดินมา

มอง กับ ดู บางครั้งอาจไม่
เห็น แต่ถ้า เห็น เป็นว่าการรู้
ชัดว่า เห็นแล้วหรือเข้าใจชัด
แล้ว

6. คำว่า “ จอด หยุด ”

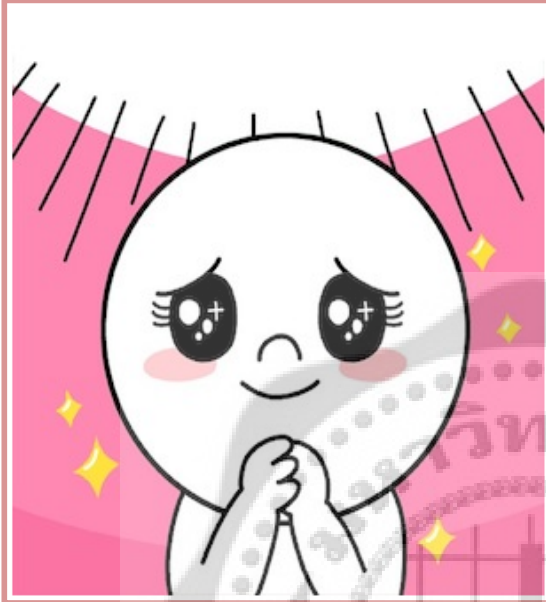
1. **จอด** หมายถึง หยุดอยู่หรือทำให้หยุดหยุดชั่วคราว (to park, to land)
2. **หยุด** หมายถึง ชะงัก นิ่ง อยู่กับที่ (to stop , to discontinue)

1. **จอด** (to park , to land)
 - 1.1 สูด**จอด**รถไว้หลังบ้าน
 - 1.2 เครื่องบินกำลังลง**จอด**
 - 1.3 เรือ**จอด**อยู่ที่ท่าหน้า
2. **หยุด** (to stop , to discontinue)
 - 2.1 น้อง**หยุด**ทำการบ้าน
 - 2.2 พ่อ**หยุด**รถอย่างกะทันหัน
 - 2.3 พิมพ์บอกให้กานดา**หยุด**เดินไปมา

คำว่า **หยุด** สามารถใช้ได้กับการกระทำในทุกกรณี ส่วน **จอด** ส่วนใหญ่เราใช้กับพาหนะที่ใช้โดยสารนะครับ

7. คำว่า “ชอบ พอใจ”

1. **ชอบ** หมายถึง พอใจ (to like)
2. **พอใจ** หมายถึง สมใจ ชอบใจ (to be satisfied with)

1. **ชอบ** (to like)
 - 1.1 แก้วตาชอบเสื้อตัวนี้มาก
 - 1.2 ฟ้าใสชอบกินคุกกี้
 - 1.3 กานดาชอบไปเที่ยววันหยุด
2. **พอใจ** (to be satisfied with)
 - 2.1 ฉันพอใจกับคะแนนที่สอบได้
 - 2.2 วารีย์พอใจกับผลการเรียนของลูก
 - 2.3 เมตตารู้สึกพอใจมากกับงานใหม่

ชอบ กับ **พอใจ** เป็นการแสดงความรู้สึกต่อคน สัตว์ สิ่งของหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นื่อง ๆ จะเลือกใช้คำใดก็ได้ แต่ก็ควรเลือกใช้ให้เหมาะสมนะครับ

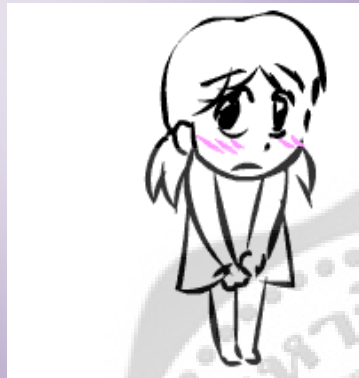
8. คำว่า “เกี่ยวข้องกับ ผูกพัน สัมพันธ์”

1. **เกี่ยวข้อง** หมายถึง ติดต่อกันและต้อง
ยุ่งเกี่ยว ข้องแวะ (to relate, to connect)
2. **ผูกพัน** หมายถึง มีความเป็นห่วงกังวลเพราะ
รักใคร่ (to commit, to concern, to love)
3. **สัมพันธ์** หมายถึง ผูกพัน เกี่ยวข้อง
(to be related to)

1. **เกี่ยวข้อง** (to relate , to connect)
 - 1.1 เรื่องนี้เกี่ยวข้องโดยตรง
 - 1.2 เธอเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของเด็กคนนี้
 - 1.3 ฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้อย่างไร
2. **ผูกพัน** (to commit, to concern, to love)
 - 2.1 ฉันผูกพันกับบ้านหลังนี้มาก
 - 2.2 ฉันและเธอผูกพันกันมายาวนาน
 - 2.3 ฉันรักและผูกพันเพื่อนคนนี้มาก
3. **สัมพันธ์** (to be related to)
 - 3.1 เขากับฉันสัมพันธ์กันเหมือนญาติ
 - 3.2 ฉันต้องติดต่อสัมพันธ์กับลูกค้าอยู่เสมอ
 - 3.3 เรื่องราวทุกอย่างล้วนแต่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

9. คำว่า “ กลัว ไม่กล้า ”

1. **กลัว** หมายถึง รู้สึกไม่ชอบหรือสับสนสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัว (to fear)

2. **ไม่กล้า** หมายถึง รู้สึกกลัวหรือแสดงอาการขลาดกลัวที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (dare not)

1. กลัว (to fear)

- 1.1 กานดากลัวถูกหมากัด
- 1.2 มาลีกลัวคนเสียงดัง
- 1.3 คุณแม่กลัวไฟจะไหม้บ้าน

2. ไม่กล้า (dare not)

- 2.1 ฉันไม่กล้าออกนอกบ้านตอนกลางคืน
- 2.2 สมชายไม่กล้าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้
- 2.3 ปราณไม่กล้าบอกครูว่าทำแจกันแตก

กลัว เป็นความรู้สึกที่ออกมาจากจิตใต้สำนึกที่อาจจะยัง

ไม่เกิดขึ้น ส่วน **ไม่กล้า** เป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่เห็นเป็นปัจจุบันหรือเกิดขึ้นผ่านไปแล้ว

10. คำว่า “ พบ , เจอ ”

1. พบ หมายถึง เห็น ปะ เจอะเจอ
(to meet, to find, to discover)
2. เจอ หมายถึง พบ เห็น ประสบ ประจวบ
(to meet, to find)

1. **พบ** (to meet, to find, to discover)
 - 1.1 สุนี่**พบ**ปากกาอยู่ในกระเป๋า
 - 1.2 น้องดีใจที่ได้**พบ**เพื่อนใหม่
 - 1.3 ชาติชาย**พบ**วิธีการทำขนมสูตรใหม่
2. **เจอ** (to meet, to find)
 - 2.1 ต้นอ้อ**เจอ**เพื่อนที่ตลาด
 - 2.2 สุดานัด**เจอ**เพื่อนที่โรงเรียน
 - 2.3 อูไร**เจอ**หนังสือที่ตามหามาหลายวัน

พบ เป็นภาษาเขียน
ส่วน **เจอ** เป็นภาษาพูด
ความหมายทั้ง 2 คำ เป็น
การเห็นโดยตั้งใจหรือ
ไม่ตั้งใจก็ได้

11. คำว่า “ หลบ หลีก เลี่ยง ”

1. **หลบ** หมายถึง หลีก ไม่ให้พบ (to hide , to escape)
2. **หลีก** หมายถึง หลบสิ่งกีดขวาง เลี่ยงขยับไปให้พื้นที่เดิม, ให้ทาง (to keep away from, to make way for)
3. **เลี่ยง** หมายถึง ลักษณะอาการที่เบี่ยงออกไปจากทางหรือแนวเดิม (to avoid)

1. หลบ (to hide, to escape)

- 1.1 ผมต้องคอย**หลบ**หน้าพวกเขา
- 1.2 ทอฝันมักจะ**หลบ**ตาทุกครั้งที่ถูกคนจ้อง
- 1.3 คนร้ายวิ่ง**หลบ**หนีเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2. หลีก (to keep away from, to make way for)

- 2.1 หนู**หลีก**หนีเสียงดัง
- 2.2 เขาขอม**หลีก**ทางให้ผู้อาวุโสกว่า
- 2.3 กระต่ายวิ่ง**หลบหลีก**ไม้ที่พวกเด็กๆ ใช้เหยย

3. เลี่ยง (to avoid)

- 3.1 คุณหมอแนะนำให้**หลีก**เลี่ยงการใช้ยาโดยไม่จำเป็น
- 3.2 ตำรวจให้**เลี่ยง**การใช้เส้นทางสาย A
- 3.3 กรมทางหลวงแจ้งให้**เลี่ยง**ไปภาคเหนือ

12. คำว่า “ สั่น ไหว ”

1. **สั่น** หมายถึง ไหวถี่ๆ สะเทือน ทำให้ไหวถี่ๆ ทำให้สะเทือน (to shake, to tremble)
2. **ไหว** หมายถึง สั่น สะเทือน กระดิก (to shake)

1. **สั่น** (to shake, to tremble)
 - 1.1 สมชายตัว**สั่น**เพราะเป็นไข้
 - 1.2 มาลีปาก**สั่น**เพราะโกรธมาก
 - 1.3 สมหญิง**สั่น**ศีรษะเพราะไม่เห็นด้วย
2. **ไหว** (to shake)
 - 2.1 ดอกไม้**ไหว**ไปตามลม
 - 2.2 เขาเดินเสียงดังจนบ้าน**ไหว**
 - 2.3 ต้นไม้เอน**ไหว**เมื่อถูกพายุ

13. คำว่า “ สงสัย งง ไม่เข้าใจ ”

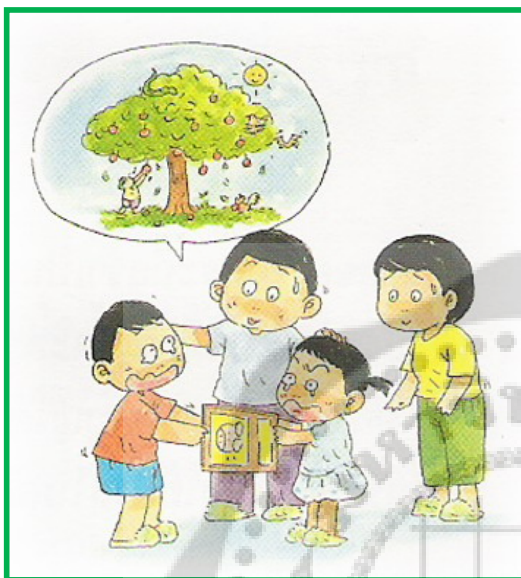
1. **สงสัย** หมายถึง ไม่แน่ใจในข้อเท็จจริง ลังเล (to wonder, to doubt)
2. **งง** หมายถึง ฉงน คิดไม่ออกเพราะยุ่งยาก ซ้ำซ้อน ทำอะไรไม่ถูกเพราะยังสติไม่อยู่ (to stun, to daze)
3. **ไม่เข้าใจ** หมายถึง ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ความหมาย (not understand)

1. **สงสัย** (to wonder, to doubt)
 - 1.1 ตำรวจ**สงสัย**หลักฐานที่ผู้ต้องหานำมา
 - 1.2 ทุกคน**สงสัย**ว่าทำไมวันนี้วิชชย์ไม่มาโรงเรียน
 - 1.3 รุ่งเรือง**สงสัย**ว่ามาลีมาที่นี่เพราะอะไร
2. **งง** (to stun, to daze)
 - 2.1 แม่**งง**น้่อยงการบ้านข้อนี้มาก
 - 2.2 เขามีอาการ**งง**หลังจากกินยา
 - 2.3 สุดารู้สึก**งง**ที่ปรีชาพูด
3. **ไม่เข้าใจ** (not understand)
 - 3.1 สุดา**ไม่เข้าใจ**เรื่องที่คุณครูสอน
 - 3.2 ผม**ไม่เข้าใจ**ว่าเขาคิดจะทำอะไร
 - 3.3 เขา**ไม่เข้าใจ**ว่าสาขานี้เรียนอะไร

สงสัย เป็นลักษณะกึ่งเข้าใจกับไม่เข้าใจ ส่วน **งง** เป็นลักษณะที่พยายามนึกแต่คิดไม่ค่อยออก แต่คำ **ไม่เข้าใจ** เป็นลักษณะที่ไม่เข้าใจความหมายของสิ่งนั้นๆ

14. คำว่า “ โทก พุดปด พุดเท็จ ”

1. โทก หมายถึง จงใจกล่าวคำที่ไม่จริง พุดปด พุดเท็จ (มักใช้ในคำไม่สุภาพ) (to lie)
2. พุดปด หมายถึง พุดไม่จริง (to lie)
3. พุดเท็จ หมายถึง พุดไม่จริง (to lie)

1. โทก (to lie)

- 1.1 วิชาไม่ชอบพุดโทก
- 1.2 การพุดโทกเป็นสิ่งไม่ดี
- 1.3 กิ่งแก้วโทกเพื่อให้น้องชายสบายใจ

2. พุดปด (to lie)

- 2.1 ประทีปสอนให้ลูกไม่พุดปด
- 2.2 คนที่ชอบพุดปดมักไม่มีคนเชื่อถือ
- 2.3 ธาราชอบพุดปด เพื่อนๆ จึงไม่ยอมคุยด้วย

3. พุดเท็จ (to lie)

- 3.1 ประทีปตั้งใจพุดเท็จ
- 3.2 เขารู้ว่าลูกชายของเขาพุดเท็จ เขาจึงให้ลูกยอมรับ
- 3.3 มาลีเคยพุดเท็จแต่สุดท้ายเธอก็ยอมรับความจริง

โทก เป็นภาษาพุด หาก
ต้องใช้ภาษาเขียนควร
เลือก พุดปด หรือ พุดเท็จ
นะครับ

15. คำว่า “ ตำหนิ , ตีเตือน ”

1. ตำหนิ หมายถึง ตีเตือน
(to reprimand)
2. ตีเตือน หมายถึง ยกโทษขึ้นพูด
กล่าวร้าย (to blame)

1. ตำหนิ (to reprimand)
 - 1.1 สุมาลีตำหนิสมชายที่มาผิดนัด
 - 1.2 หัวหน้าตำหนิลูกน้องที่ทำงานผิดพลาด
 - 1.3 วิชาญตำหนิผู้สื่อข่าว
2. ตีเตือน (to blame)
 - 2.1 สมใจตีเตือนสมหญิงเพราะนุ่งกระโปรงสั้น
 - 2.2 คุณครูตีเตือนนักเรียนที่ทำงานไม่รอบคอบ
 - 2.3 เราควรนำคำตีเตือนไปปรับปรุงแก้ไข

ส่วนใหญ่เราใช้ 2 คำนี้ใน
รูปของประโยคบอกเล่า
นะครับ

กิจกรรมที่ 1

คำสั่ง : เขียนคำศัพท์จากภาพและคำอธิบายที่กำหนดให้ได้จำนวนคำมากที่สุด

1. ทำให้มากขึ้น เพิ่มสิ่งที่ยังบกพร่องอยู่

.....

.....

.....

.....

2. ฎให้เกลี้ยง ฎให้ฝองใส ทำให้แห้งหรือให้สะอาด

.....

.....

.....

.....

3. พักพิง อยู่ อาศัยชั่วคราว

.....

.....

.....

.....

4. ขวางกั้นไว้ ทำให้ไม่สะดวก

.....

.....

.....

.....

5. การใช้สายตาเพื่อให้เห็น อาการของตาที่ประสมรูป

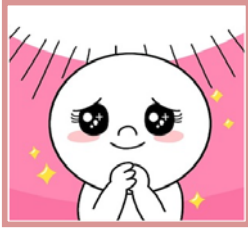
.....

.....

.....

.....

6. สมใจ พอใจ รักใคร่

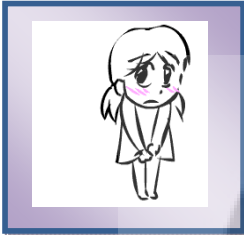
.....

.....

.....

.....

7. รู้สึกไม่อยากประสบสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัว

.....

.....

.....

.....

8. ชะงัก นิ่ง อยู่กับที่ เลิก ไม่ทำ พัก

.....

.....

.....

.....

9. การติดต่อผูกพันกัน มีความเป็นห่วงกังวลเพราะรักใคร่

.....

.....

.....

.....

10. พบ ปะ เจอะ เจอ

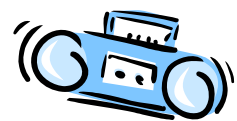
.....

.....

.....

.....

กิจกรรมที่ 2

คำสั่ง: โยงเส้นจับคู่คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน

1.	หลีก	พุดปด
2.	สงสัย	ติเตียน
3.	พบ	เช็ด
4.	โกหก	ไม่กล้า
5.	ตำหนิ	ไม่เข้าใจ
6.	สั้น	เฉียง
7.	ผูกพัน	ไหว
8.	ชอบ	พอใจ
9.	ดู	เจอ
10.	กลัว	เกี่ยวข้อง

บทที่ 4

คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหมวดคำวิเศษณ์

1. คำว่า “ใกล้เคียง กัน”

1. **ใกล้ชิด** หมายถึง ติดกัน เคียง ใกล้
สนิทสนม (close to, closely)
2. **ใกล้เคียง** หมายถึง ใกล้ชิด ใกล้ ประชิด ชิด
(nearby, almost the same)
3. **สนิท** หมายถึง อย่างใกล้ชิด, ชิดชอบ
(close, completely)

1. **ใกล้ชิด** (close to, closely)

- 1.1 สายใจเฝ้าดูน้องที่เพิ่งคลอดอย่าง**ใกล้ชิด**
- 1.2 ปรีชาคอยดูแลคุณยายอย่าง**ใกล้ชิด**
- 1.3 ดาราเป็นญาติที่**ใกล้ชิด**กับสมชายมากที่สุด

2. **ใกล้เคียง** (nearby, almost the same)

- 2.1 คนเอเชียตัวเล็ก**ใกล้เคียง**กัน
- 2.2 สมชายและสมหญิงอยู่บ้าน**ใกล้เคียง**กัน
- 2.3 น้องชายสูง**ใกล้เคียง**กับพี่ชาย

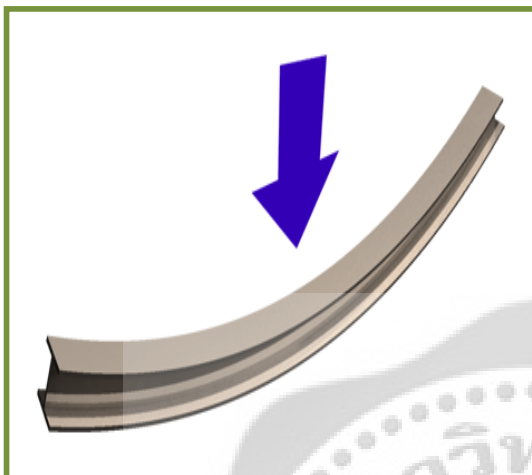
3. **สนิท** (close, completely)

- 3.1 กานดา กับ สุรี เป็นเพื่อน**สนิท**กัน
- 3.2 น้องชาย ทากาวจนติด**สนิท**
- 3.3 มีชัย ปิดประตูจน**สนิท**

ใกล้เคียง ลักษณะไม่ถึงกับ
ติดกัน แต่ **ใกล้ชิด** กับ
สนิท นั้น เป็นลักษณะที่ติด
และชิดมากนะคะ

2. คำว่า “ คด งอ ”

1. **คด** หมายถึง ลักษณะที่ไม่ตรงตลอด ไม่
ซื่อ โกง (bent, dishonest)

2. **งอ** หมายถึง ลักษณะที่มีส่วนปลายหักโค้ง
เข้าหาตัวมันเอง เช่น รูปร่างขอ เรียกสีหน้า
แสดงอาการโกรธ ไม่พอใจ หรือไม่ได้ตั้งใจ
(bent)

1. คด (bent, dishonest)

- 1.1 ถนนเส้นนี้**คด**เคี้ยวไปมา
- 1.2 เขาเป็นคน**คด**โกง (สำนวน)
- 1.3 ผู้ชายคนนี้เป็นคน**ใจคด** (สำนวน)

2. งอ (bent)

- 2.1 ปรีชานอนตัว**งอ**
- 2.2 คนแก่งหลัง**งอ**
- 2.3 สุดาทำหน้าที่**งอ** (ความหมายเปรียบเทียบ)

คด จะเป็นลักษณะการเสียรูป
มากจนเกือบหัก ส่วน **งอ**
ลักษณะการเสียรูปไม่มาก
เท่ากับคด

3. คำว่า “ แปลก ต่าง ”

1. **แปลก** หมายถึง แตกต่างไปจากที่เคยคิด เคยรู้ เคยเห็น เป็นต้น (strange, unusual)
2. **ต่าง** หมายถึง ผิดแผก ไม่เหมือนเดิม (different)

1. **แปลก** (strange, unusual)
 - 1.1 สมชายมักแต่งตัว**แปลก**
 - 1.2 วันนี้มาลีดู**แปลก**กว่าทุกวัน
 - 1.3 มานีชอบซื้อของเล่น**แปลกๆ**
2. **ต่าง** (different)
 - 2.1 พี่น้องสองคนนี้ชอบอะไร**ต่างกัน**
 - 2.2 ปีติกับปริชามักทำอะไร**ต่างกัน**
 - 2.3 กานดาไม่มีนิสัย**ต่าง**ไปจากเดิม

แปลก สามารถใช้กับ
พฤติกรรมคน สัตว์ สิ่ง
ของ ที่อยู่เพียงลำพัง ได้
ส่วน **แตกต่าง** มักใช้
เป็นคู่ในการเปรียบกับ
อีกหนึ่งคนหรืออีกหนึ่งสิ่ง

4. คำว่า “ ตรง เทียบ ”

1. **ตรง** หมายถึง ไม่คดโค้ง ไม่งอ ไม่เอียง
(straight , direct / directly)

2. **เทียบ** หมายถึง ตรง แน่นนอน
(correct /correctly, accurate / accurately)

1. **ตรง** (straight, direct / directly)

1.1 มาลีเป็นคน**ตรง**

1.2 มานะพูด**ตรง**

1.3 นักเรียนยื่นตัว**ตรง**

2. **เทียบ** (correct /correctly accurate / accurately)

2.1 ผู้พิพากษาตัดสินอย่าง**เทียบ**ธรรม

2.2 อุดมจะต้องไปบ้านอุส่าอย่าง**เทียบ**แก้แน่นนอน

2.3 เครื่องชั่งน้ำหนักเครื่องนี้**เทียบ**ตรง

5. คำว่า “ ซีด จาง ”

1. **ซีด** หมายถึง ไม่สดใสเพราะสีจางไป (pale)
2. **จาง** หมายถึง น้อยไป ลดไป ไม่เข้ม (faded)

1. **ซีด (pale)**
 - 1.1 สมหญิงเป็นลมหน้า**ซีด**
 - 1.2 เสื้อของสุดาสีเริ่ม**ซีด**
 - 1.3 วันเพ็ญมีผิวขาว**ซีด**
2. **จาง (faded)**
 - 2.1 ภาพที่เคยคมชัดตอนนี้สีเริ่ม**จาง**
 - 2.2 หมึกปากกาแดงของคุณครูสี**จาง**
 - 2.3 เวลาผ่านไปความรักของเขาเริ่ม**จืดจาง**

ซีด ส่วนมากใช้กับสีของหน้า และสิ่งของ แต่ไม่ใช้กับรส หรือกลิ่น ส่วน **จาง** โดยมากเรามักใช้กับ รส กลิ่น หรือ บางครั้งก็อาจใช้กับสีร่วมด้วย

6. คำว่า “ คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า ”

1. **คล่องแคล่ว** หมายถึง ว่องไว สามารถทำได้รวดเร็ว (quick /quickly)
2. **กระฉับกระเฉง** หมายถึง คล่องแคล่ว กระปรี้กระเปร่าเหมาะแก่การ (vigorous, active)
3. **กระปรี้กระเปร่า** หมายถึง แคล้วคล่อง ว่องไว เพราะมีกำลังวังชา กระฉับกระเฉง ไม่นีบนอน (vigorous, energetic)

1. **คล่องแคล่ว** (quick /quickly)
 - 1.1 สู้ตาทำงานได้อย่าง**คล่องแคล่ว**
 - 1.2 สมชายสามารถเคลื่อนไหวกได้**คล่องแคล่ว**
 - 1.3 สุนัขกระโดดข้ามสะพานได้อย่าง**คล่องแคล่ว**
2. **กระฉับกระเฉง** (vigorous)
 - 2.1 ราตรีทำงานเสร็จอย่าง**กระฉับกระเฉง**
 - 2.2 วันนี้มาตีแต่งตัว**กระฉับกระเฉง**
 - 2.3 ทหารลุนั่งได้อย่าง**กระฉับกระเฉง**
3. **กระปรี้กระเปร่า** (vigorous, energetic)
 - 3.1 ฉันรู้สึก**กระปรี้กระเปร่า**
 - 3.2 วันนี้วีรคู่สุดชื่น**กระปรี้กระเปร่า**กว่าทุกวัน
 - 3.3 ถ้าพักผ่อนเต็มที่เราจะรู้สึก**กระปรี้กระเปร่า**

7. คำว่า “สวย งาม”

1. **สวย** หมายถึง งามน่าพึงพอใจ มักใช้คู่กับคำ งาม (beautiful)

2. **งาม** หมายถึง ลักษณะที่เห็นแล้วชวนให้ชื่นชมหรือพึงใจ (beautiful, good)

1. สวย (beautiful)

- 1.1 กัญญาเป็นคน**สวย**
- 1.2 ภาพนี้**สวย**มาก
- 1.3 บ้านของสุดา**สวย**

2. งาม (beautiful, good)

- 2.1 ต้นไม้ต้นนี้**งาม**
- 2.2 มานี้เป็นคนมีมารยาท**งาม**
- 2.3 เรื่องรองมีน้ำใจ**งาม**

สวย กับ **งาม** เราสามารถใช้ได้ทั้งสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น
จับต้องได้ และจับต้องไม่ได้

8. คำว่า “อร่อย ถูกปาก รสดี”

1. อร่อย หมายถึง มีรสดี (ใช้แก่ของกิน)
(delicious)
2. ถูกปาก หมายถึง อร่อย (tasty)
3. รสดี หมายถึง อร่อย (tasty)

1. อร่อย (delicious)
 1. อาหารมื้อนี้อร่อยมาก
 2. คุณแม่ทำต้มยำกึ่งอร่อย
 3. แม่ครัวทำอาหารอร่อย
2. ถูกปาก (tasty)
 1. อาหารมื้อนี้ถูกปากคุณยาย
 2. ร้านนี้ทำอาหารได้ถูกปากลูกค้า
 3. รสชาติกาแฟร้านนี้ถูกปากพวกเราทุกคน
3. รสดี (tasty)
 1. พ่อครัวปรุงอาหารได้รสดี
 2. คุณแม่ทำน้ำซุปรสดีกลมกล่อม
 3. น้ำพริกฝีมือคุณยายมีรสดีถูกใจหลาน ๆ

อร่อย รสดี ความหมายคือ มีรสชาติ
อร่อย ทุกคนชอบ ส่วน ถูกปาก ขึ้นอยู่
กับความชอบของแต่ละคน บางคน
อาจชอบ หรือ บางคนอาจไม่ชอบ

9. คำว่า “ หมอง มัว ”

1. **หมอง** หมายถึง ชุ่น มัว ไม่ส่องใส ไม่สดใส (dull)
2. **มัว** หมายถึง ไม่แจ่มใส ไม่ส่อง (dull, unclear)

1. หมอง (dull)

- 1.1 หน้าตาเขาดูเศร้า**หมอง**
- 1.2 เสื้อของปรีชาสีเริ่ม**หมอง**
- 1.3 เครื่องเงินของคุณแม่**หมอง**

2. มัว (dull, unclear)

- 2.1 คีนนี้ท้องฟ้า**มัว**หมอง
- 2.2 คุณยายสายตามัว
- 2.3 กระจก**มัว**ทำให้เห็นไม่ชัด

หมอง สามารถใช้ได้กับการแสดงอาการของคน สัตว์ และสิ่งของ บางอย่าง ส่วน **มัว** ใช้กับสิ่งของ และวัตถุที่สามารถมองเห็นและจับต้องได้

10. คำว่า “พอดี พอเหมาะ กำลังดี”

1. **พอดี** หมายถึง กำลังดี พอเหมาะพอ
เจาะ (appropriate / appropriately, fit)
2. **พอเหมาะ** หมายถึง เหมาะเจาะ
(appropriately)
3. **กำลังดี** หมายถึง พอดี (appropriately,
right)

1. **พอดี** (appropriate / appropriately, fit)
 - 1.1 ฉันใส่เสื้อตัวนั้นได้**พอดี**
 - 1.2 คุณครูหน้าใสแสบได้เต็ม**พอดี**
 - 1.3 นู๋ติดข้าวใส่จานได้**พอดี**
2. **พอเหมาะ** (appropriately)
 - 2.1 ห้องนี้**พอเหมาะ**กับจำนวนคน
 - 2.2 หนังสือเล่มนี้ขนาด**พอเหมาะ**สำหรับเด็ก
 - 2.3 อากาศกำลัง**พอเหมาะ**นำออกกำลังกาย
3. **กำลังดี** (appropriately, right)
 - 3.1 ผลไม้สุก**กำลังดี**
 - 3.2 อาหารรสชาติ**กำลังดี**
 - 3.3 ออกเดินทางตอนเช้าเวลา**กำลังดี**

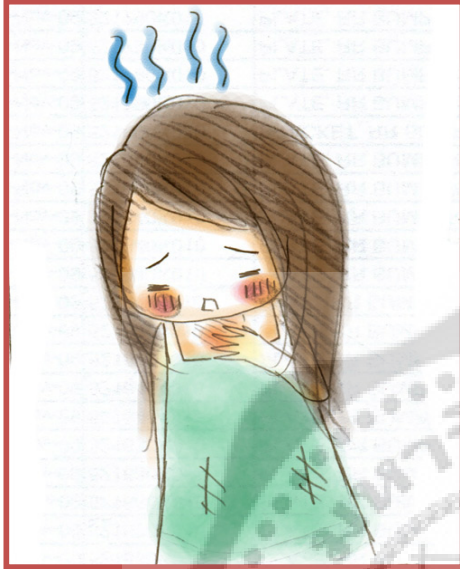
11. คำว่า “ เร็ว ไว ”

1. เร็ว หมายถึง ไว รีบ ค่วน (fast, promptly)
2. ไว หมายถึง ลักษณะที่เคลื่อนไหว หรือสามารถคิด หรือกระทำสิ่งใดได้คล่องแคล่ว รวดเร็วหรือฉับพลันทันที (swiftly, quickly)

1. เร็ว (fast, promptly)
 - 1.1 สมใจวิ่งเร็ว
 - 1.2 กมลคิดเลขเร็ว
 - 1.3 น้ำหวานทำงานเสร็จเร็ว
2. ไว (swiftly, quickly)
 - 2.1 สุดาทำงานไว
 - 2.2 อูสาบอกให้กานดารีบมาให้ไว
 - 2.3 ก้องภพเป็นคนหูตาไว (สำนวน)

12. คำว่า “อ่อนเพลีย” “หมดแรง”

1. **อ่อนเพลีย** หมายถึง มีแรงลดน้อยถอยลง หย่อนกำลัง (tired, weak)
2. **หมดแรง** หมายถึง หย่อนกำลัง อาการที่จะเกิดขึ้นเมื่อมีการทำงานนานๆ (burn out, weary)

1. **อ่อนเพลีย** (tired, weak)
 - 1.1 สุดารู้สึก**อ่อนเพลีย**เพราะทำงานหนัก
 - 1.2 มานี้ท้องเสียทั้งวันจึงรู้สึก**อ่อนเพลีย**
 - 1.3 นอนเล่นทั้งวันจึงรู้สึก**อ่อนเพลีย**
2. **หมดแรง** (burn out, weary)
 - 2.1 ปรีชาทำงานทั้งวันจน**หมดแรง**
 - 2.2 กานดานอน**หมดแรง**เพราะทำงานต่อเนื่องหลายคืน
 - 2.3 ลูกสุนัข**หมดแรง**เพราะไม่ได้กินนมแม่มาหลายวัน

หมดแรง จะมีอาการหนักกว่า **อ่อนเพลีย** เนื่องจากเกิดจากการทำงานหนักติดต่อกันเป็นเวลานาน

13. คำว่า “ ช้า สาย ”

1. **ช้า** หมายถึง ไม่เร็ว 'ไม่'ไว 'ไม่'ทันเวลาที่กำหนด

(slow / slowly, late)

2. **สาย** หมายถึง ช้ากว่าเวลาที่กำหนด ล่าช้า

(late)

1. **ช้า** (slow / slowly, late)

1.1 บริษัททำงาน**ช้า**

1.2 วันนี้เขามาทำงาน**ช้า**

1.3 จุดหมายของพืมหาถึงล่า**ช้า**

2. **สาย** (late)

2.1 ปรานีตื่น**สาย**กว่าทุกวัน

2.2 วันนี้กิตติมา**สาย**

2.3 สุชาติมาโรงเรียน**สาย**เป็นประจำ

คำว่า **ไป** **มา** สามารถใช้คำว่า **ช้า** กับ **สาย** ได้ทั้ง 2 คำ แต่ถ้่า การส่งงาน การทำงาน ใช้คำว่า **ช้า** ได้เท่านั้น การตื่นนอน เราก็ ใช้คำว่า **สาย** เท่านั้น นะครับ

14. คำว่า “ ชำนาญ เชี่ยวชาญ ”

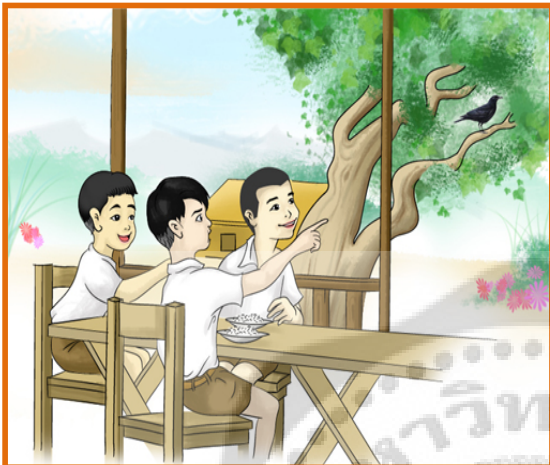
1. **ชำนาญ** หมายถึง เชี่ยวชาญ จัดเจน (skillfully)
2. **เชี่ยวชาญ** หมายถึง สันทัดจัดเจน ชำของ มีความชำนาญมาก (skilled)

1. **ชำนาญ** (skillfully)
 - 1.1 เขาอยู่มานานจนชำนาญพื้นที่
 - 1.2 อำนาจซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าจนชำนาญ
 - 1.3 สุดาไปเรียนทำขนมจนชำนาญ
2. **เชี่ยวชาญ** (skilled)
 - 2.1 การดาฝึกเล่นดนตรีทุกวันจนเชี่ยวชาญ
 - 2.2 คมสันทำงานมานานจนเชี่ยวชาญ
 - 2.3 คุณหมอประกอบวิชาชีพมานานจนเชี่ยวชาญ

ชำนาญ เกิดจากการฝึกฝนมา
โดยใช้ระยะเวลาหนึ่ง
ส่วน **เชี่ยวชาญ** เกิดจากการสั่ง
สมประสบการณ์มานานหลายปี

15. คำว่า “ แจ่มแจ้ง ชัด ”

1. แจ่มแจ้ง หมายถึง กระจ่างชัด แจ่ม
กระจ่าง (clear / clearly)
2. ชัด หมายถึง ประจักษ์แจ้ง แจ่มแจ้ง
ไม่ผิดเพี้ยน (clear / clearly)

1. แจ่มแจ้ง (clear / clearly)
 - 1.1 คำอธิบายของเขาถูกต้องแจ่มแจ้ง
 - 1.2 เขาเข้าใจเรื่องทุกอย่างจนแจ่มแจ้ง
 - 1.3 ปรีชาอธิบายให้สุริจันแจ่มแจ้ง
2. ชัด (clear / clearly)
 - 2.1 เรานั่งอยู่ตรงนี้มองเห็นนกได้ชัดมาก
 - 2.2 สูดตามองภาพนี้ได้ชัดเจน
 - 2.3 กฎาพูดภาษาไทยได้ชัดมาก

กิจกรรมที่ 1

คำสั่ง : เขียนคำศัพท์จากภาพและคำอธิบายที่กำหนดให้ได้จำนวนคำมากที่สุด

1. ไม่เอียง ไม่คด ไม่โกง

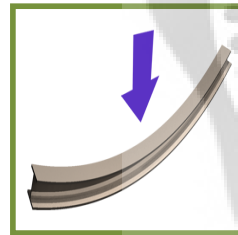
.....
.....
.....
.....

2. จาง ไม่ผ่องใส สีไม่สด

.....
.....
.....
.....

3. คด ไม่ตรง

.....
.....
.....
.....

4. ไกล่ชิด ไกล้ว ประชิด ชิด

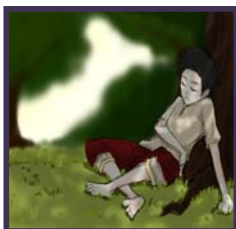
.....
.....
.....
.....

5. ผิดปกติ

.....
.....
.....
.....

6. ไม่แจ่มใส ไม่สดใส

.....
.....
.....
.....

7. ลักษณะที่เห็นแล้วชวนให้ชื่นชมหรือพึงใจ

.....
.....
.....
.....

8. เหมาะเจาะ

.....
.....
.....
.....

9. แคล้วคล่องว่องไว เพราะมีกำลังวังชา กระฉับกระเฉง

.....
.....
.....
.....

10. มีรสดี กินดี

.....
.....
.....
.....

กิจกรรมที่ 2

คำสั่ง: โยงเส้นจับคู่คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน

1.	ใกล้ชิด	เที่ยง
2.	คด	ใกล้เคียง
3.	แปลก	งอ
4.	ตรง	รสดี
5.	ซืด	จาง
6.	คล่องแคล่ว	แตกต่าง
7.	สวย	พอเหมาะ
8.	อ่วย	ว่องไว
9.	หมอง	งาม
10.	พอดี	มัว

แบบทดสอบหลังเรียน

ตอนที่ 1 เติมคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำในวงเล็บให้เติมลงในช่องว่างให้ได้ประโยคที่ถูกต้อง และสมบูรณ์ พร้อมทั้งฝึกอ่านข้อความนั้น

วันนี้สุดาอยู่ (สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย)
 กับคุณแม่ เพราะคุณพ่อออกไปทำ (การงานที่พึงกระทำ) นอกบ้าน
 คุณแม่ของสุดา (พอใจ รักใคร่) ทำอาหารให้สุดาและคุณพ่อทานเป็นประจำ
 คุณแม่ทำอาหารได้ (มีรสดี กินดี)

วันนี้สุดาช่วยคุณแม่ทำอาหาร สุดาเป็นเด็กแต่ทำอาหารได้อร่อย (อร่อย)
 ทุกคนในบ้าน โดยเฉพาะคุณพ่อ ที่มักจะชมสุดาอยู่เสมอ สุดาบอกว่าที่สุดาทำอาหารได้อร่อยนั้นเพราะ
 มีคุณแม่เป็น

(ตัวอย่างที่จะอ้างเป็นบรรทัดฐานได้) ที่ดี

ตอนที่ 2 เลือกคำที่กำหนดให้อย่างน้อย 5 คำ มาแต่งประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์พร้อมทั้งวาดภาพประกอบเรื่องและตั้งชื่อเรื่อง

บ้าน	ขัด	ดู	พบ	เงิน
ที่พัก	เซ็ด	เห็น	เจอ	สตางค์
ที่อยู่	ถู	มอง	เห็น	ตั้งค์

เรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เฉลยแบบฝึกหัดท้ายบท

กิจกรรมที่ 1 ชวนกันคิด ช่วยกันตอบ

1. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คือ

ตอบ : คำที่เขียนไม่เหมือนกัน แต่มีความหมายใกล้เคียงกัน และการนำไปใช้ก็แตกต่างกันด้วย

2. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมี 3 หมวด ได้แก่

1. หมวดคำนาม
2. หมวดคำกริยา
3. หมวดคำวิเศษณ์

กิจกรรมที่ 2 อยู่ไหนนะคำใกล้เคียงกัน

1. ฐ	2. จ	3. ฎ	4. ก	5. ข
6. ฎ	7. ฑ	8. ฒ	9. ฑ	10. ค
11. ฎ	12. ฒ	13. ง	14. ฌ	15. ฑ

บทที่ 2

กิจกรรมที่ 1

1. เงิน	สตางค์	ตั้งค์
2. เพียร	มานะ	
3. บ้าน	ที่พัก	บ้านพัก
4. ชูระ	ภาวะ	
5. เพื่อนเกลอ	เพื่อนคู่หู	เพื่อนสนิท
6. อาหาร	ของกิน	
7. ตัวอย่าง	แบบอย่าง	
8. ตัวร้อน	มีไข้	เป็นไข้
9. เครื่องหมาย	สัญลักษณ์	
10. กระบวนการ	วิธีการ	

กิจกรรมที่ 2

1. กฎ	ระเบียบ
2. หมู่	กลุ่ม
3. เครื่องหมาย	สัญลักษณ์
4. ประชาชน	ประชากร
5. ค่า	ราคา
6. ตัวอย่าง	แบบอย่าง
7. ที่พัก	บ้าน
8. ชูระ	ภาวะ
9. เพียร	มานะ
10. หนังสือเรียน	ตำราเรียน

บทที่ 3

กิจกรรมที่ 1

1. เพิ่ม	เติม	
2. ชัด	ชัด	ดู
3. พัก	อยู่	อาศัย
4. กีดขวาง	กีดกัน	ขัดขวาง
5. ดู	เห็น	มอง
6. ชอบ	พอใจ	
7. กลัว	ไม่กล้า	
8. จอด	หยุด	
9. เกี่ยวข้อง	ผูกพัน	สัมพันธ์
10. พบ	เจอ	

กิจกรรมที่ 2

1. หลีก	เลี่ยง
2. สงสัย	ไม่เข้าใจ
3. พบ	เจอ
4. โทก	พูด
5. ดำเนิน	ติเตียน
6. สั้น	ไหว
7. ผูกพัน	เกี่ยวข้อง
8. ชอบ	พอใจ
9. ดู	ชัด
10. กลัว	ไม่กล้า

บทที่ 4

กิจกรรมที่ 1

1. เทียง	ตรง	
2. ซีด	จาง	
3. คด	งอ	
4. ไกล้ซิด	ไกล้เคียง	สนิท
5. แปลก	ต่าง	
6. หมอง	มัว	
7. สวย	งาม	
8. พอดี	พอเหมาะ	กำลังดี
9. คล่องแคล่ว	กระฉับกระเฉง	กระปรี้กระเปร่า
10. อร่อย	ถูกปาก	รสดี

กิจกรรมที่ 2

1. ไกล้ซิด	ไกล้เคียง
2. คด	งอ
3. แปลก	ต่าง
4. ตรง	เทียง
5. ซีด	จาง
6. คล่องแคล่ว	ว่องไว
7. สวย	งาม
8. อร่อย	รสดี
9. หมอง	มัว
10. พอดี	พอเหมาะ

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

ตอนที่ 1

บ้าน	ตุระ	ชอบ
อรัย	ถูกปาก	แบบอย่าง

ตอนที่ 1

คำตอบของผู้เรียนให้พิจารณาตามดุลยพินิจของครูผู้สอน

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวกรรณิการ์ ก้อนดง

วันเดือนปีเกิด 22 ธันวาคม 2527

สถานที่อยู่ปัจจุบัน โรงเรียนดาราคาม 932 ถนนสุขุมวิท แขวงพระโขนง
เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน ครู ค.ศ. 1

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนดาราคาม
932 ถนนสุขุมวิท แขวงพระโขนง เขตคลองเตย
กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2543 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (แผนการเรียน อังกฤษ – ศิลป์)
จาก โรงเรียนพานพิทยาคม
อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย

พ.ศ. 2546 ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

พ.ศ. 2556 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)
จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ